

Cel pus deoparte dintre frații săi: studii asupra vieții lui Iosif

Observații preliminare

Cine vrea să înțeleagă corect Vechiul Testament, trebuie să-l aducă în legătură cu Hristos, Fiul lui Dumnezeu, El Însuși fiind „Cuvântul”. Iudeii necredincioși, care au lepădat pe Domnul Isus, cunoșteau foarte bine Vechiul Testament. Domnul Isus le zice: „Voi cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică; dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” Ei aveau într-adevăr cunoașterea Scripturilor, dar le lipsea înțelegerea, deoarece ei nu voiau să cunoască și să primească pe Hristos.

Preocuparea cu Vechiul Testament, cu creația, cu căderea în păcat, cu potopul, cu originea lui Israel, cu Legea și cu multe alte lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu poate fi de folos practic pentru noi numai dacă acestea le studiem în legătură cu Hristos, care este marea temă a întregii Scripturi. În mod deosebit portretele vieții persoanelor, care prezintă un model al Domnului Isus, sunt potrivite să încălzească inimile noastre pentru El.

Mulți credincioși ai Vechiului Testament sunt în viața lor modele ale lui Hristos. Însă cei mai mulți sunt numai în perioade scurte ale vieții lor. Aceasta este de înțeles, dacă luăm în seamă ce spune Iacov despre viața credincioșilor în general: „Noi toți greșim”. Cu atât mai mult ne înviorează, când cu toată slăbiciunea și insuficiența în umblarea sfinților se găsesc timpuri în care anumite glorii ale Domnului strălucesc în ei.

Nu totdeauna este simplu să recunoști pe Hristos în viața unui credincios împovărat cu greșeli și tot felul de cusururi. Ca exemplu este Iacov. Numai ochiului exersat îi este posibil să recunoască în istoria lui o perioadă care arată clar spre Acela care El Însuși S-a smerit și a luat chip de rob. „Israel a slujit pentru o femeie și a păzit turmele pentru o femeie”, spune profetul Osea (12.12). „Iacov a slujit șapte ani pentru Rahela; și anii aceștia i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea” (Geneza 29.20). Așa a fost viața Domnului Isus o slujire a dragostei, mai întâi pentru poporul Său pământesc Israel, în sens larg pentru mireasa Sa cerească, Adunarea. El este cu adevărat robul evreu, care după șapte ani de slujire nu voia să plece singur liber, ci a spus: „Eu iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei” (Exod 21.5).

Pe paginile care urmează vrem să ne ocupăm cu un credincios al Vechiului Testament, despre care Scriptura nu ne face cunoscut nici o lipsă, nici un cusur. Despre el – Iosif – spune Ștefan mulți ani mai târziu, pe când se afla în împrejurări foarte asemănătoare: „Dar Dumnezeu era cu el” (Faptele Apostolilor 7.9 compară cu Geneza 39.2,3,21; 41.38). Istoria lui Iosif arată mai multe paralele la drumul Domnului pe pământ decât arată istoria oricărei alte persoane a Vechiului Testament. Totodată frații lui Iosif ne arată profetic istoria lui Israel – accentuând în mod deosebit responsabilitatea iudeilor – până la restaurarea și introducerea în binecuvântările Împărăției viitoare.

Expunerile următoare despre Iosif a apărut prima dată în 1931 în periodicul „Die Tenne” („Aria”), ca serie de articole. Ele sunt destinate în mod deosebit credincioșilor tineri. Noi suntem convinși că aceste studii sunt actuale și prețioase în timpul actual în forma lor neschimbată și rugăm pe Domnul ca și noua editare să fie spre binecuvântarea copiilor lui Dumnezeu.

Părinții lui Iosif și nașterea: Geneza 30.22,23

Minunate sunt cuvintele despre Iosif și seminția lui, pe care le găsim scrise în binecuvântarea lui Iacov și în binecuvântarea lui Moise. În ambele locuri el este numit „nazireu” sau „cel ce a fost pus deoparte de (sau: dintre) frații săi” și din gura îmbătrânitului Israel auzim cuvântul tainic despre „vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor”: „Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările părinților mei, până la creștetul dealurilor veșnice. Ele vor fi peste capul lui Iosif ...” (Geneza 40.22 și versetele următoare și Deuteronom 33.13 și versetele următoare). Cu adevărat se merită să studiezi viața unui binecuvântat în felul acesta!

Când Iacov, tatăl lui Iosif, a venit la Padan-Aram, ca să-și ia o nevastă din rudeniile sale, aceasta a avut loc nu pe baza acelei cunoașteri clare, sigure a gândurilor lui Dumnezeu, așa cum vedem la Avraam cu privire la Isaac. Nu! El se afla pe fugă de ura ucigătoare a lui Esau, față de care el de două ori s-a arătat ca adevărat „înșelător” („Iacov” înseamnă înșelător (compară cu Geneza 27.36)) (compară Geneza 24.2 și versetele următoare cu Geneza 27.41 până la 28.2). Și în timp ce Eliezer la pețirea miresei este călăuzit de încrederea simplă și conștiința dependenței lui totale, la Iacov nu citim nimic de felul acesta – nici măcar, că el s-a rugat. Nici un fel de alte sentimente și puncte de vedere nu par să-l fi călăuzit, ci numai cele naturale (firești).

Și ce contrast! Iacov nu a scos nici o „podoabă de argint și aur”, ca să împodobească pe viitoarea mireasă, era sărac ca un cerșetor. „Una din pietrele locului” a slujit fugarului ca pernă, și nici în escorta lui și nici în mâna lui nu era vreo dovadă a unei moșteniri bogate. Și primirea de care a avut parte era corespunzătoare: Elieser a avut parte de slujire din partea Rebecăi, dar Iacov a slujit Rahelei și turmei ei, și el a trebuit – noi cunoaștem bine istoria lui – să slujească și pentru Rahela. În timp ce Isaac era „un binecuvântat al Domnului” înaintea prietenilor și dușmanilor, Iacov, cel plin de șiretlicuri, stătea sub disciplinare din partea lui Dumnezeu. O școală grea, o slujbă lungă și aspră! Să-l ascultăm ce spune el însuși lui Laban: „Am stat la tine douăzeci de ani. ... Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig și-mi fugea somnul de pe ochi. Iată, douăzeci de ani am stat în casa ta, ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fiice ale tale și șase ani pentru turma ta, și de zece ori mi-ai schimbat plata” (citește Geneza 31.38-41). „Iacov a fugit în câmpia Aram, Israel a slujit pentru o femeie și a păzit turmele pentru o femeie” (Osea 12.12). Ce umilitor era aceasta! Ce fugar sărman, înrobit, era tatăl lui Iosif!

Stăteau lucrurile mai bine cu mama lui? Dimpotrivă: La Rahela găsim chiar, că ea s-a dat idolatriei, la început fără să știe Iacov, mai târziu cu cunoașterea lui! (Geneza 31. 19,32; 35.2). Și pe cât de nestatornice erau principiile ei, tot așa era și încrederea ei: plină de invidie și deznădejde, ea a cerut de la soțul ei ceea ce numai Dumnezeu putea să-i dea, și s-a folosit de mijloace de ajutor omenești, pe care credința le-ar disprețui (Geneza 30.1 și versetele următoare; versetul 14 și următoarele). Aceasta era mama lui Iosif.

„Dumnezeu Și-a adus aminte de Rahela” (Geneza 30.22). Ce minunat! – El S-a gândit și la Leea, când „a văzut că Leea nu era iubită” (Geneza 29.31). Și la Ana, mama lui Samuel, - atunci când „rivala ei o mânia foarte mult” (1 Samuel 1.6,19). – Când judecata potopului a atins punctul culminant, „Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe, de toate animalele și de toate vitele care erau cu el în corabie” și a făcut ca apele să scadă (Geneza 8.1). Și mai târziu, când strigătul copiilor lui Israel din cauza robiei s-a ridicat spre Dumnezeu, se spune: „Și Dumnezeu a auzit gemetele lor și Dumnezeu Și-a adus aminte de legământul Său ... Și Dumnezeu a privit spre fiii lui Israel și Dumnezeu a luat cunoștință de ei” (Exod

2.24,25). Ce Dumnezeu! Pe scena slăbiciunii umane pământești și a neajutorării se desfășoară cu atâta plăcere plinătatea îndurării Sale binevoitoare, de nepătruns!

„Și Dumnezeu a ascultat-o și i-a deschis pântecul.” Aceasta este desigur o dovadă, că Rahela, cu toată încrederea ei nestatornică, a strigat și către El (compară cu Geneza 30.6). Ah, El ascultă cu multă plăcere! Cu siguranță și în zilele noastre se înalță către El unele strigăte din miile de nevoi și neajutorări, și tot așa de sigur este că El ajută. „Acest întristat a strigat și Domnul l-a auzit” (Psalm 34.6). Da, „în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi auzi” (Isaia 65.24). Iubite cititor, ne folosim noi din belșug de acest drum? El Însuși ne solicită să facem aceasta „în ziua necazului” (Psalm 50.15), și istoria lui Ismael la vârsta de paisprezece ani, care zace prăpădindu-se încet sub un arbust în pustie, ne confirmă că ajutorul Lui nu este condiționat de nici o altă premisă, decât numai să-l dorim. El nu așteaptă de la noi nici putere și nici recăpătarea curajului; îngerul lui Dumnezeu i-a strigat lui Agar din cer: „Nu te teme, pentru că Dumnezeu a auzit glasul băiatului, acolo unde este.” Nu aduce aceasta mângâiere? Să nu ne dea aceasta curaj?

Așa erau împrejurările care au premers nașterea lui Iosif, a fiului făgăduinței. „Și ea a rămas însărcinată și a născut un fiu” (Geneza 30.23). Zece fii au dăruit lui Iacov Leea și roabele, până s-a născut acela spre care Dumnezeu în mod deosebit ne îndreaptă gândurile în ultimele capitole ale cărții acesteia. Nici unul din fiii femeii, care prin înșelătorie, aceasta înseamnă după carne, i-au fost dați lui Laban, și nici unul din aceea, pe care roabele i i-au născut în robie, nu a devenit salvatorul și punctul central al lumii de atunci, ci Iosif, fiul Rahelei (Geneza 41.53-57). Lui i-a revenit dreptul de întâi născut (1 Cronici 5.1,2), și el este unul din modelele cele mai frumoase și mai desăvârșite ale lui Hristos, fie că este vorba de smerirea și lepădarea lui, ori de înălțarea lui.

Numele lui Iosif: Geneza 30.23-25

Dumnezeu a împlinit dorința Rahelei; ea ținea în brațe pe fiul ei întâi născut. Numele, pe care ea l-a dat copilului, ne arată ce însemna aceasta pentru ea, și totodată ne lasă să aruncăm o privire la ceea ce astăzi credința găsește în adevăratul Iosif. „Și a zis: ‚Dumnezeu mi-a înlăturat disprețul’. Și i-a pus numele Iosif, zicând: ‚Domnul îmi va adăuga un alt fiu’” (Geneza 30.23-25).

Ciudat înțeles dublu al acestui nume așa des întâlnit! Începând de la Eva și fiii ei, până la Numele preaslăvit al Domnului nostru citim că în mod repetat în nume a fost pus un sens deosebit, deseori profetic (Geneza 3.20; 4.1,25; 5.29; 10.25; 16.11; 17.5,15,16; 21.3-6; 25.25,26; 29.32 și versetele următoare, printre altele – Matei 1.21 – compară cu Evrei 7.2 – Să mai adăugăm, că este bine să fim prudenți cu privire la interpretarea numelor și să nu depășim samavolnic cadrul celor spuse în Scriptură!). Însă niciunde nu citim ca aici, unde în același timp cele două laturi, a ceea ce băiatul acesta era pentru mama lui, sunt unite într-un nume: căci „Iosif” înseamnă atât: „El a înlăturat”, cât și „El va adăuga”, așa cum găsim confirmat aceasta din gura lui Rahela.

„Dumnezeu mi-a înlăturat disprețul!” – Nu a spus Dumnezeu: „Fiți roditori și înmulțiți-vă”? Nu era o judecată și de aceea o durere, să fi chemat, dar să nu fi în stare să împlinești aceste intenții ale lui Dumnezeu? Noi cunoaștem „plinătatea amărăciunii” lui Ana, mama lui Samuel, dar și bucuria Elisabetei, mama lui Ioan Botezătorul: „Așa mi-a făcut mie Domnul ... ca să-mi ridice rușinea dintre oameni” (1 Samuel 1 și Luca 1.25). Auzim ce însemna pentru femeile din Israel să fie sterile (Isaia 4.1) și auzim cântarea de laudă a Domnului în Psalmi: „El face ca femeia stearpă să locuiască într-o casă, ca o mamă veselă în mijlocul copiilor ei. Lăudați pe Domnul!” (Psalm 113.9; compară cu Psalm 127.3, și

alte locuri).

Însă acolo unde natura – de altfel nu numai la Rahela, ci deja și la Sara și la Rebeca – și-a dovedit incapacitatea ei deplină, Dumnezeu a pășit la mijloc, Dumnezeul pentru care „nimic nu este prea greu”, și „care cheamă cele care nu sunt ca și cum ar fi” (Geneza 18.14; Romani 4.17). El a dat „putere Sarei”, El „a ascultat rugăciunea Rebecăi”, și El „a înlăturat disprețul” de la Rahela, da, a pus-o chiar ca exemplu de fertilitate (Evrei 11.11; Geneza 25.21; Rut 4.11). Ce Dumnezeu!

Iubite cititor credincios, nu a îndepărtat El și disprețul nostru, disprețul nerodirii, cu toate că El a căutat câțiva ani rod la noi, unde noi ca „pomi răi” nu numai că nu am dat rod, ci am dat roade rele? (compară cu Luca 13.7; Matei 7.17). Nu am avut noi – ce îngrozitor! – „părtașie cu lucrările neroditoare ale întunericului”? (Efeseni 5.11). Cum citim? „Pentru că, atunci când eram în carne, pasiunile păcatelor ... lucrau în mădularele noastre spre a aduce rod pentru moarte” (Romani 7.5). Însă apoi El a venit în viața noastră, adevăratul Iosif, și a îndepărtat ocară păcatului nostru, „pentru ca noi să aducem rod pentru Dumnezeu”.

Însă cu îndrăzneala credinței, Rahela a spus: „Domnul îmi va adăuga un alt fiu”. Știm că dorința ei a fost împlinită, chiar dacă acest fiu a devenit „fiul durerii ei” și pentru ea a însemnat moartea (Geneza 35.16). „El va adăuga!”, așa putem spune și noi privind cu credință la Acela care „ne-a rânduit să mergem și să aducem rod, și rodul nostru să rămână” (Ioan 15.16).

Iarăși doresc să întreb, iubite cititor: este dorința aceasta și în noi? Sau am obosit, - suntem, din aceia „care caută ce este al lor, și nu ce este al lui Isus Hristos”, sau chiar din aceia care „gândesc la cele pământești”? O, de ne-am verifica serios în lumina Cuvântului scump al lui Dumnezeu! Dacă noi ca și Rahela „ne deschidem larg gura” și în același timp „ne dăm toate silințele”, atunci „nu vom fi nici leneși, nici neroditori” (2 Petru 1.8).

Felul lui Dumnezeu este, permanent „să adauge”. El a dat pe Singurul Său Fiu, și din plinătatea Lui avem voie să luăm „har după har”. „El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?” (Romani 8.32). Da, dacă inima noastră este orientată în primul rând să aducă rod pentru El, atunci El va purta grijă chiar și de nevoile noastre pământești și „ne va da pe deasupra” (Matei 6.33). El curăță fiecare mlădiță, care aduce rod, „ca ea să aducă mai mult rod”. Și din „mai mult rod” să devină „mult rod”, și acest rod „să rămână”. Că aceasta așa ar trebui să fie, este dorința fiecăruia în a cărui viață a intrat Fiul lui Dumnezeu, ca Iosif, fiul făgăduinței, în viața Rahelei.

Când Dumnezeu a făcut harul Său mare față de Rahela, Iacov a zis lui Laban: „Dă-mi drumul să mă duc la locul meu și în țara mea” (Geneza 30.25). Și sufletul, în a cărui viață a intrat adevăratul Iosif, simte că locul lui nu mai poate fi în țara robiei. Sentimentele lui vor fi aceleași; aceleași, pe care le-a rostit și Eliezer și totodată le-a pus în gura miresei, pe care el voia s-o călăuzească prin pustie: „Dați-mi drumul la stăpânul meu!” (Geneza 24.54 și versetele următoare).

Da, ce har, „să fi eliberat din stăpânirea întunericului și strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale”!

Tatăl și fiul: Geneza 37.1-4

„Și Iacov a locuit în țara în care tatăl său locuise temporar, în țara Canaanului” (versetul 1). Și el a locuit temporar acum „prin credință în țara promisiunii, ca într-o țară străină” (Evrei 11.9), avea un cort și un altar, acolo unde mai întâi „și-a construit o casă” și „a cumpărat partea de ogor” (Geneza 33.7 și versetele următoare; 35.1 și versetele următoare). A ajuns singuratic: Rebeca, mama lui, nu mai era – el niciodată nu a mai revăzut-o; Debora a murit; ultima lui amintire de ea, tatăl său Isaac a murit, „bătrân și sătul de zile”, și soția lui Rahela, preaiubita, a plecat de la el la nașterea lui Beniamin, cel mai tânăr copil al lui (Geneza 35.8,16 și versetele următoare, 27 și versetele următoare). Și Esau, cu alte păreri decât el, a plecat de la el într-o altă țară (Geneza 36.6), și o perioadă nouă începe în viața lui Iacov.

„Aceasta este istoria lui Iacov: Iosif, fiind în vârstă de șaptesprezece ani, păștea turma cu frații săi” (Geneza 37.2). „Istoria lui Iacov” vrea să spună: istoria patriarhului și a fiilor lui („istorie” textual: „procreare, zămislire” (un cuvânt introductiv, pe care îl găsim de zece ori în cartea Geneza). Expresia arată deci spre urmași.); dar cât este de remarcabil, că privirea noastră este îndreptată imediat spre Iosif! El, al doilea cel mai tânăr, ocupă un loc deosebit în această casă, și prin aceasta în „ultima istorie” (compară cu 2 Cronici 9.29, printre altele) a tatălui său, el este de la început „deosebit între frații săi” (sau: „pus deoparte între frații săi”).

Ca și David, un alt model al Domnului, și Iosif a fost păstor în tinerețea lui și a dovedit credințioșia lui într-o slujbă neînsemnată. Aparent tinerețea lui a decurs în liniște și fericire; însă auzim imediat, că tânărul de șaptesprezece ani a trecut prin încercări, prin aceea că a fost martor al vorbirilor urâte, pe care frații lui le aveau cu privire la tatăl lor. Ce ar fi fost mai potrivit decât ca el, „băiatul”, expus acestor influențe, ca și inima și gura lui să se potrivească acestui rău, care îl înconjură!

Însă Iosif nu a făcut aceasta, ci el „transmitea tatălui său vorbele lor cele rele” (Geneza 37.2). „Vorbe rele” – ce lucru urât! „Nu vorbiți unul împotriva altuia, fraților” (Iacov 4.11). „Lepădați deci orice răutate ... și orice vorbiri de rău” (1 Petru 2.1). Cuvântul lui Dumnezeu ne atenționează de nenumărate ori cu privire la vorbirea pe la spate și „otrava de moarte” a limbii. Ce „pădure mare” aprinde deseori acest „foc mic”! Aici însă era îndreptat împotriva tatălui propriu, bătrân. Ce rău era aceasta! „O generație care blestemă pe tatăl său” – „Ochiul care-și bate joc de tată” – „Blestemat să fie cel care va disprețui pe tatăl său sau pe mama sa!” (Proverbe 30.11,17; Deuteronom 27.16). „Cine vorbește de rău pe tată sau pe mamă să moară negreșit” (Matei 15.4).

Este Cuvântul lui Dumnezeu cu adevărat pentru noi hotărâtor, voi cititori tineri și cititoare tinere, - și acolo, unde este semănată numai o sămânță *ascunsă*? Iosif, tânărul de șaptesprezece ani, nu poseda un cuvânt scris, dar el nu s-a unit cu răul; el a stat de partea tatălui său. Ce frumos, când despre tată și fiu se spune, ca și despre Isaac și Avraam: „mergeau amândoi împreună” (Geneza 22.6,8,19).

Desigur, Iosif a mers un pas mai departe, prin aceea că el „transmitea tatălui său vorbele lor cele rele”. Aceasta putea fi bine și de asemenea putea fi și rău: Cuvântul lui Dumnezeu nu-l muștră din cauza aceasta, și eu gândesc că nici noi nu trebuie s-o facem. – Însă desigur aceasta nu corespunde principiilor lumii; însă noi suntem atenționați, nu numai „să nu avem părtașie” cu lucrările întunericului, ci „mai degrabă să le osândim”, sau „să le dăm pe față” (Efeseni 5.11 și versetele următoare). Nu au făcut bine cei ai casei lui Cloe, atunci când i-au spus lui Pavel despre stările triste din Corint? Pavel își dă seama de motivațiile comportării lor, căci altfel nu le-ar fi numit cu numele (1 Corinteni 1.11; compară cu 5.1; 11.18). – Și Hristos a mărturisit atât despre Israel cât și despre lume, „că lucrările ei sunt rele”; și El a

fost, ca Iosif, un martor împotriva fraților Săi (Ioan 7.7). Și El a avut parte de aceleași lucruri, ca Iosif: *dragostea Tatălui și ură din partea fraților Săi*.

„Și Israel iubea pe Iosif mai mult decât pe toți fiii săi, pentru că era fiul bătrâneții sale; și i-a făcut o haină lungă cu mâneci” (Geneza 37.3). Și aici nu este importantă pentru noi întrebarea, dacă Iacov a făcut bine, să distingă în felul acesta pe fiul lui al doilea cel mai tânăr de ceilalți fii ai săi. Nu era credința, care l-a văzut deja acum în gloria care va veni, nu era drept să-l împodobească cu haina curăției și gloriei proprii? („Haina lungă” era, după cât se știe, „o haină de dedesubt lungă până la gleznă cu mâneci și margini colorate, pe care o purtau numai persoanele distinse.”) Isaac iubea pe Esau mai mult decât pe Iacov, „pentru că vânatul era mâncarea sa (preferată)” (capitolul 25.28), însă Israel iubea pe Iosif cu siguranță nu numai „pentru că el era fiul bătrâneții lui”, ci și pentru că el a intervenit așa de hotărât pentru onoarea tatălui său.

Această relație deosebită a fiului cu tatăl a provocat invidia și ura fraților săi: „Și frații săi au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe toți frații lui, și îl urau” (versetul 4; compară cu versetele 5,8,11,18 și următoarele). Vai, ce este inima omului! Permanent este preocupată cu altul, în loc să se preocupe cu sine însuși, permanent se supără de bine, în loc s-o rupă cu răul! Acesta era felul de gândire al lui Esau și a lui Cain (Geneza 4.5; 27.41), acesta era și al nostru; căci înainte să se arate „bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu Mântuitorul nostru” și să ne mântuiască, trăiam „în răutate și în invidie, vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții” (Tit 3.3 și versetele următoare) – exact așa ca și frații lui Iosif și contemporanii Domnului.

Căci în frații lui Iosif vedem, așa cum am amintit deja, un model al iudeilor de mai târziu, așa cum în Iosif vedem un model al lui Hristos. El era din veșnicie subiectul dragostei Tatălui (Proverbe 8.30); în mod deosebit însă, atunci când El a venit pe pământ, ca să facă lucrarea Sa. Și El a avut parte ca podoabă de „haina lungă”; de două ori Dumnezeu a mărturisit despre El: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea” (Matei 3.17; 17.5), și de asemenea și „multele lucrări”, pe care I le-a dat Tatăl, mărturiseau despre El – acele „lucrări de putere și minuni și semne”, prin care „Dumnezeu L-a adevărit” înaintea fraților Săi (Ioan 5.36; 10.32; Faptele Apostolilor 2.22). Însă El a intervenit pentru onoarea Tatălui Său, „după cum este scris: „Insulte celor care Te insultă pe Tine au căzut asupra Mea” (Romani 15.3). Și El a intervenit ca Martor împotriva fraților Săi, și ca răspuns a avut parte de ură și vrăjmășie. „ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11). Cum era la Iosif? „îl urau și nu-i puteau vorbi cu pace” (Geneza 37.4).

Visele lui Iosif: Geneza 37.5-11

„Și Iosif a visat un vis și l-a istorisit fraților săi, și ei l-au urât și mai mult” (versetul 5). Așa cum mărturia *despre* frații săi a produs ură, tot așa și mărturia *dată fraților* lui; căci facerea cunoscut a visurilor sale trebuie s-o vedem ca mărturie, și aceasta ea însăși ca o revelare din partea lui Dumnezeu.

Cu siguranță este așa, că Cuvântul lui Dumnezeu ne atenționează cu privire la evaluarea lipsită de luciditate; mereu le întâlnim ca imagine a autoînșelării și a unei fapte zburătoare (compară cu Iov 20.8,9; Psalm 73.19,20; Isaia 29.7,8). Da, noi citim: „Pentru că în mulțimea visurilor sunt deșertăciuni, tot așa și în mulțimea cuvintelor” (Eclesiastul 5.7; compară cu versetul 3). Cu toate acestea vedem că pe parcursul timpului Dumnezeu S-a folosit mereu de vise, fie ca „să deschidă urechea omului” și să-l „întoarcă pe om de la faptă” (Iov 33.16 și versetele următoare), fie ca să reveleze gândurile și intențiile Sale: „Dacă va fi un profet printre voi, Eu, Domnul, Mă voi arăta lui într-o viziune, voi vorbi cu el într-

un vis” (Numeri 12.6). În istoria poporului pământesc al lui Dumnezeu era un semn de decădere, dacă „vedeniile nu erau dese” (1 Samuel 3.1; 28.6,15; Ioel 2.28).

În felul acesta a fost făcut cunoscut lui Iosif, ca odinioară tatălui său Iacov în Luz, „ce voia Dumnezeu” (compară cu Geneza 41.25,28), și noi putem înțelege, cât de mult l-a impresionat, pe el, tânărul, această informare divină. Astfel el a ajuns – „din plinătatea inimii vorbește gura” – să le facă cunoscut acelora care în afară de el aveau a face cu ele. Desigur noi nu putem decide dacă intenția lui era curată, sau momentul ales era cel bun. Știm numai atât, că mărturia lui era *adevărată*. Dar cât de ușor se poate întâmpla, ca în inima noastră nebună să se amestece motivații false cu motivații curate! Să ținem seama: un adevăr poate fi oricât de mare, de prețios, și cu toate acestea urmărim eu-l nostru propriu prin el. Da, mărturia adevărului poate fi spre pagubă mare, în loc de binecuvântare, dacă ea are loc prin egoism sau cu intenții de lăudăroșenie.

„Și le-a zis: „Ascultați visul acesta, pe care l-am visat”” (versetul 6). Asemănător a strigat mai târziu și un alt martor al adevărului, Iotam, fiul lui Ghedeon, poporului înșelat de împotrivorii lui: „Ascultați-mă, locuitori ai Sihemului, și Dumnezeu să vă audă!” (Judecători 9.7). Și totuși: a fost numai un singur Martor al adevărului, care era desăvârșit, și care în același timp putea fi numit Martorul „credincios” și „adevărat”. Și El a strigat „fraților” Lui: „Ascultați!”, atunci când îi învăța în pilde, și anume „cum erau ei în stare să-L priceapă”. Da: „Cine are urechi de auzit, să audă!” Dar poporul, ca și aici frații lui Iosif, „măcar că a auzit, nu a înțes” (Marcu 4.3,9,12,23). Ce serios! Fie ca noi astăzi, dacă „auzim glasul” să „nu ne împietrim” inimile.

Ca și mărturia Sa, tot așa și visele lui Iosif vorbeau despre o glorie viitoare într-un timp în care el era așa de neînsemnat și disprețuit în ochii fraților lui. Și El, adevăratul Iosif, „n-avea nici frumusețe, nici strălucire, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să placă”, și cu toate acestea a venit înaintea fraților Săi cu toate cerințele legitime ale Împăratului lui Israel.

„Iată, noi legam snopi pe câmp; și, iată, snopul meu s-a ridicat și stătea drept; și, iată, snopii voștri l-au înconjurat și s-au plecat cu fața la pământ înaintea snopului meu” (Geneza 37.7). Cum s-a împlinit aceasta literalmente mai târziu! Mereu citim acolo, că frații lui „s-au plecat înaintea lui cu fețele la pământ”, „Și-au plecat capul și au făcut o plecăciune”, da, „au căzut cu fața la pământ înaintea lui” (Geneza 42.6; 43.26,28; 44.14; 50.18). „Și Iosif și-a adus aminte de visele pe care le visase despre ei” (Geneza 42.9).

„Și frații săi i-au zis: „Vei domni tu în adevăr peste noi? Sau vei stăpâni tu în adevăr peste noi?” Și l-au urât și mai mult pentru visele lui și pentru cuvintele lui” (versetul 8). Nu a avut și Moise mai târziu parte tot așa? „Cine te-a pus pe tine conducător și judecător peste noi?” (Exod 2.14). Și lui David i-a zis fratele său Eliab, când a venit să lupte cu Goliat: „Cunosc mândria ta și răutatea inimii tale” (1 Samuel 17.28). Este aceeași vorbire ca în pilda „omului de neam ales”: „Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi” (Luca 19.14) – același fel de gândire cu care iudeii au întâmpinat pe Domnul gloriei.

S-a dat El, Domnul nostru preamărit, înapoi din cauza aceasta cu „mărturia bună”? Cum să facă El așa ceva – când vedem chiar și pe Iosif că stăruie în mărturia adevărului! „Și a visat și un alt vis și l-a istorisit fraților săi și a zis: „Iată, am mai visat un vis; și, iată, soarele și luna și unsprezece stele se plecau cu fața la pământ înaintea mea.” Și l-a istorisit tatălui său și fraților săi” (Geneza 37.9,10). Aceasta nu era numai o repetare și o confirmare (compară cu capitoul 41.32), ci acest al doilea vis mergea mai departe. În primul vis era snopul lui Iosif, care a primit onorare regală de la snopii fraților

săi; însă aici auzim cum „soarele, luna și unsprezece stele” se pleacă înaintea lui Iosif. Din gura lui Iacov primim învățătură despre însemnătatea imaginii acestui vis.

„Și tatăl său l-a muștrat și i-a zis: „Ce este acest vis, pe care l-ai visat? Vom veni noi, în adevăr, eu și mama ta (aici trebuie să ne gândim la Lea, căci pe când Beniamin trăia („unsprezece stele”), Rahela era moartă. – Este însă posibil ca în capitolul nostru începând cu versetul 2 să fie vorba de un timp anterior, în timp ce visul cuprinde profetic deja numărul complet al fiilor lui Iacov.) și frații tăi, să ne plecăm cu fața la pământ înaintea ta?”” (versetul 10). Nu i se făgăduise lui Iacov însuși: „Să fii stăpân peste frații tăi și fiii mamei tale să se plece înaintea ta”? (capitolul 27.29). Să fie dată la o parte, prin fiul lui al doilea cel mai tânăr, autoritatea acordată lui? Știm că așa a avut loc (compară cu capitolul 47.11,12,29), și mai târziu toți, chiar și faraon, au fost constrânși să recunoască mărimea lui. Însă înaintea adevăratului Iosif nu numai „poporul Său va fi un dar de bună voie în ziua puterii Sale”, ci odată „orice genunchi se va pleca, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domn” (Psalm 110.3; Filipeni 2.10,11).

„Și frații săi îl invidiau, dar tatăl său păstra cuvântul acesta” (Geneza 37.11). Aceasta arată că în Iacov, *cu toate* că a „muștrat”, era activă credința, - credința, care „păstrează aceste cuvinte în inimă și se gândește la ele”, chiar dacă ea nu le înțelege. Așa vedem mai târziu și la Maria, mama lui Isus (Luca 2.19,51). Inima fraților dimpotrivă s-a umplut de mânie și invidie, una din cele mai dezgustătoare patimi, pe care inima omului o dă la iveală. Mai târziu citim: „L-au invidiat pe Moise în tabără, pe Aaron, sfântul Domnului” (Psalm 103.16). Și cum se spune despre Domnul? „Pilat știa că din invidie Îl dăduseră în mâna lui” (Matei 27.18; Marcu 15.10).

Trimiterea: Geneza 37.12-22

În inima lui Israel, Tatăl, apare dorința să dea o dovadă de dragoste fiilor lui, care pășteau turma la Sihem (versetul 12) – acelorași fii, care au vorbit așa de rău despre el, care i-au produs deja tot felul de necazuri și suferințe (compară cu capitolul 34; 35.22). Dragostea lui pentru acești nedemni era așa de mare, că el nu a prevăzut pe nimeni altcineva decât pe „fiul bătrâneții sale” să împlinească această misiune grea, - pe acela, pe care el „îl iubea mai mult decât pe toți ceilalți fii”.

„Și Israel a zis lui Iosif: „Nu pasc frații tăi turma la Sihem?” Vino, și te voi trimite la ei”” (versetul 13). Recunoaștem ușor, că aici avem un tablou impresionant despre dragostea lui Dumnezeu față de noi, care s-a arătat în aceea, că El „a trimis pe singurul Său Fiul în lume” (1 Ioan 4.9). Ce dragoste era aceasta! Și El a arătat-o în mod deosebit poporului Său pământesc, cu toate că El cunoștea felul lui de gândire și starea lui. După ce El a epuizat toate eforturile cu via Sa, atunci a zis, El, Stăpânul viei: „Ce să fac? Îl voi trimite pe fiul meu cel preaiubit” (Luca 20.13). Scăldătoarea Siloam, aproape de Ierusalim, în care orbul din naștere și-a spălat ochii și și-a căpătat vederea, era o predică permanentă despre aceasta (Ioan 9.7); dar mulțimea poporului stăruia în orbirea ei mare, cu toată prezența Fiului lui Dumnezeu, care mereu a venit la ea ca Acela, „pe care Tatăl L-a trimis” (găsim aceasta în evanghelia după Ioan mai mult de patruzeci de ori).

Și Iosif, ca și tatăl, cunoștea bine felul de gândire al fraților lui și pericolele de pe drum (compară cu Geneza 37.15,20,33) și totuși i-a zis: „Iată-mă!” (versetul 13). Asemenea lui și Isaia a fost pregătit mai târziu să se lase trimis – Moise nu -, și Isaac a mers tăcut și ascultător cu tatăl său pe înălțimile muntelui Moria; și din gura lui Avraam auzim la fiecare ocazie aceleași cuvinte frumoase: „Iată-mă” (Isaia 6.8; Exod 4.13; Geneza 22.1,6-8). Însă toți aceștia sunt puși în umbră prin Acela care S-a pus pe deplin la

dispoziția Tatălui pentru a face marea lucrare, pe care El voia s-o înfăptuiască pentru împlinirea planurilor Sale: „Iată, vin; ... Este desfătarea mea, Dumnezeuul Meu, să fac plăcerea Ta” – cu toate că El știa „toate cele care urmau să vină asupra Lui” (Psalm 40.7,8; Ioan 18.4).

Acum ni se dau detalii referitoare la scopul trimiterii lui Iosif: „Și i-a zis: „Du-te, vezi dacă frații tăi sunt bine și dacă turma este bine și adu-mi vești” (versetul 14). Ce emoționant! – Dumnezeu i-a trimis și lui Saul, omul în carne, unii bărbați cu întrebarea, dacă îi merge bine – însă fără succes -, și David a exprimat, plin de speranță, cu privire la fiul lui răzvrătit, vinovat de moarte: „Tânărul Absalom este bine, sănătos?” (1 Samuel 10.3,4; 2 Samuel 18.32). – Cu o misiune asemănătoare cu cea a lui Iosif a fost trimis și tânărul David la frații lui; și el a avut parte de dispreț și batjocură, așa cum Iosif a avut parte de vrăjmășia cea mai amară și de groapă (1 Samuel 17.17 și versetele următoare, 28). Drumul era nu numai plin de pericole, ci era și lung; de la Hebron până la Sihem (versetul 14) trebuie să fi fost trei până la patru zile de călătorie. Dar când Iosif a ajuns, n-a găsit acolo pe frații lui, unde se aștepta să-i poată întâlni; ei erau plecați *mai* departe, o zi de călătorie, mai departe de tatăl lor (versetele 15-17). (Dotan era situat oarecum spre Izreel, probabil aproximativ 20 km spre nord de Sihem, acesta fiind situat după cum este cunoscut în inima Samariei de mai târziu). Iosif „rătăcea pe câmp” – un străin singuratic ca și modelul lui mai mare, Domnul, - și din gura lui auzim cuvântul emoționant: „Caut pe frații mei.” El nu renunță la misiunea lui, la căutarea lui; el „s-a dus după frații săi”, până i-a găsit în Dotan.

Este imposibil să meditezi la aceste versete, fără să nu ți se aducă aminte la fiecare pas – și probabil în niciunul din pasajele istoriei lui Iosif așa de des ca aici – de drumul binecuvântat al Domnului nostru, adevăratul Iosif. El, Fiul Omului, „a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”, și cu adevărat, El nu S-a lăsat abătut de la acest țel prin nici o nereușită, prin nici o dezamăgire. Neobosit „a mers după frații Săi”, după oile pierdute al casei lui Israel, la care El a fost trimis în mod deosebit, El le-a vindecat, le-a hrănit și le-a învățat, până când în cele din urmă plin de dezamăgire a trebuit să spună: „Ierusalime, Ierusalime, ... De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripi, și n-ați vrut!” (Luca 13.8; 19.40,41; Matei 23.37). – Și nu a avut parte din belșug fiecare dintre noi, care aparținem acestor oi, de această dragoste care caută? Da, noi știm, și astăzi El lasă pe cele nouăzeci și nouă de oi în pustie și „merge după cea pierdută, până o va găsi”! (Luca 15.4). Pentru aceasta Îi mulțumim, și aceasta este mângâierea noastră pentru unii care sunt încă încurcați în măcăciunii pustiei.

„Și ei l-au văzut de departe. Și, înainte de a se apropia de ei, au uneltit împotriva lui să-l omoare” (versetul 18). Psalmistul spune: „În timp ce eu îi iubesc, ei îmi sunt vrăjmași ... Ei mi-au răsplătit cu rău pentru bine și cu ură pentru dragostea mea” – el spune aceasta cu privire la Domnul (Psalm 109.4,5). Iarăși ne amintim de pilda despre viticultorii răi, unde se spune foarte asemănător ca și în istoria lui Iosif: „Dar viticultorii, când l-au văzut, s-au sfătuit între ei și au zis: „Iată moștenitorul; veniți să-l ucidem, ca moștenirea să fie a noastră!”” (Luca 20.14).

Totdeauna este același lucru; inima omului nu se schimbă, și nici o cultură nu poate să astupe izvorul rău, care este în ea. „Furia este fără milă și mânia este cumplită; dar cine poate sta împotriva geloziei” (Proverbe 27.4). Nu numai dragostea tatălui dă naștere la gelozie în frații lui Iosif, ci și gloria, de care el va trebui să aibă parte potrivit gândurilor lui Dumnezeu. „Acesta este moștenitorul!” – „Iată, vine făuritorul de vise!”, strigă toți într-un glas. Și continuă: „Veniți acum dar să-l omorâm ... Și vom vedea ce vor ajunge visele lui” (versetul 20).

Ruben „nu a fost de acord cu hotărârea și cu fapta lor” (compară cu Luca 23.51) și a zis: „Să nu-i luăm viața!” – „Nu vărsați sânge ... nu puneți mâna pe el” – el voia să-l ducă iarăși la tatăl său (versetele 21-

22). De fapt, o intervenție publică împotriva răului, o mărturisire deplină că este de partea lui Iosif nu era; și el nu poate să mai oprească fatalitatea. Căci „arcașii” pusese deja săgeata pe coarda arcului, ca să prindă pe „Fiul pomului roditor”, ca „să-l provoace și să-l străpungă”. Va „rămâne arcul său tare” și „mâinile lui mlădioase”? (Geneza 49.23,24).

Lepădarea: Geneza 37.23,24

„Și a fost așa: când a venit Iosif la frații săi, ei l-au dezbrăcat pe Iosif de cămașa lui, de cămașa cea pestriță care era pe el” (versetul 23). Aceasta a fost primul lucru, pe care ei i l-au făcut, lui, cel care era trimis de tatăl, „să vadă dacă ei sunt bine”, - aparent o acțiune lipsită de sens, fără nici o justificare. Au vrut ei prin aceasta să-i mărească suferința, că l-au dezbrăcat? Sau aveau deja în vedere ceea ce au făcut după aceea, ca să acopere fapta lor îngrozitoare? (compară cu versetul 31 și următoarele). O, nu! Această haină care decora (și într-o oarecare măsură arăta spre destinația înaltă) pe purtătorul ei era un spin în ochii lor; căci chiar și obiecte neînsuflețite dau naștere la ură și gelozie în inima omului, ca aici în inima fraților lui Iosif. Totodată era o rușine să fi tratat în felul acesta, așa cum vedem mereu în Scriptură (compară cu 1 Cronici 19.4; Proverbe 20.16; 27.13; Ezechiel 23.26).

Nu se îndreaptă privirile noastre aici iarăși spre Acela care de mai multe ori și în modul cel mai dezonorabil l-au produs această rușine? „Și l-au dezbrăcat” – desigur numai să-l batjocorească au aruncat asupra Lui când o haină, când alta: fie mantaua stacojie a soldatului, sau „haina strălucitoare”, cu care Irod voia să exprime în modul cel mai disprețuitor furia și dezamăgirea sa (Matei 27.28; Luca 23.11). A venit însă și ceasul în care s-a împlinit cuvântul: „Își împart hainele Mele între ei și pentru cămașa Mea aruncă sorți” (Psalm 22.18) – când l-au luat totul, și ultimul lucru pe care El îl avea aici jos, și când l-au dat crucea, ca să-l ia tronul.

„Și l-au luat și l-au aruncat în groapă; și groapa era goală, nu era apă în ea” (versetul 24). Totul era în desfășurare; și chiar dacă nu l-au omorât, împlinind solicitarea lui Ruben, ci l-au aruncat viu în groapă, totuși fapta lor era destul de crudă. Căci aceste gropi erau adânci, la bază largi și la intrare înguste (în privința aceasta compară cu modul de exprimare în Psalm 69.15b!) și dacă o groapă plină cu apă ar fi adus moartea fratelui lor prin înecare, totuși într-o groapă fără apă îl amenința groaza însetării încete, plină de chinuri; și cine a spus lui Iosif, că Ruben voia să-l salveze?

Cu adevărat era o surpriză îngrozitoare, o stare deznădăjduită pentru Iosif, când ca zdrobit a căzut pe fundul gropii cu mădularele zgâriate sau s-a trezit acolo după o amortire adâncă! Tot așa de deznădăjduită și lipsită de perspectivă era mai târziu situația lui Ieremia, profetul suferinței, în groapa din curtea temniței; fără intervenția lui Ebed-Melec, etiopianul, ar fi murit (Ieremia 38.6 și versetele următoare). La fel de deznădăjduită și lipsită de perspectivă va fi și situația rămășiței iudaice, și atunci adevăratul Iosif, Împăratul lui Israel, va fi Cel care va „da drumul prizonierilor din groapa în care nu este apă” (Zaharia 9.9-11). Mai înainte același popor a dat Acestui Împărat al lor același loc, pe care fiii lui Iacov l-au dat lui Iosif; așa cum este scris: „fără temei au pregătit în ascuns o cursă pentru mine, fără motiv au săpat o groapă pentru sufletul meu” (Psalm 35.7). Însă această groapă nu era goală; Îl auzim spunând plângând: „Salvează-mă, Dumnezeule, pentru că Mi-au pătruns apele până la suflet! Mă afund în noroi adânc și nu este loc de pus piciorul; am intrat în adâncimile apelor și șuvoiul M-a acoperit! ... Scoate-Mă din noroi, și să nu mă M-ai afund! Să fiu scăpat de cei care Mă urăsc și din adâncimile apelor! Să nu Mă acopere șuvoaiele de ape și să nu Mă înghită adâncul și groapa să nu-și închidă gura peste Mine!” (Psalm 69.1,2, 14,15). Însă oricât de barbară și repudiabilă era fapta fraților lui Iosif, pe de altă parte nu trebuie să uităm, că Dumnezeu a permis-o. El S-a folosit de răutatea inimii lor, ca să

împlinescă gândurile Sale referitoare la Iosif și frații lui, la Israel și toată sămânța lui. La Hristos, adevăratul Iosif, a fost tot așa; desigur cu diferența mare că lui Dumnezeu „I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței” (Isaia 53.10). Aici s-au adăugat suferințele din partea lui Dumnezeu, suferințele ispășitoare; ce adâncimi tainice, veșnic de nepătruns! Să-L auzim pe El Însuși: „M-ai pus în groapa cea mai adâncă, în locuri întunecoase, în adâncuri. – Mâna Ta apasă greu asupra Mea și M-ai copleșit cu toate valurile Tale. ... sunt închis și nu pot ieși” (Psalm 88.6-8).

Însă de acolo, „din groapa cea adâncă”, El a chemat Numele Dumnezeului Său (Plângerile lui Ieremia 3.55). Acolo El „a așteptat cu răbdare pe Domnul” și a fost ascultat: „M-a scos din groapa pieririi, din noroiul mocirlei, și Mi-a pus picioarele pe stâncă, Mi-a întărit pașii. Și Mi-a pus în gură o cântare nouă, lauda Dumnezeului nostru. Mulți vor vedea aceasta și se vor teme și se vor încrede în Domnul” (Psalm 40.1-3).

Și Iosif a ieșit din groapa din care l-au aruncat frații lui; Dumnezeu a vegheat asupra lui, ca să împlinescă gândurile Sale referitoare la el și la casa lui Israel.

Durerea tatălui: Geneza 37.25.31-35

Tabloul întunecat, pe care îl oferă lepădarea lui Iosif ochilor noștri, devine tot mai întunecat, cu cât urmărim mai departe comportarea lor.

„Și s-au așezat jos să mănânce” (versetul 25). Aceasta este – imediat după fapta lor barbară – o lipsă de simțăminte, care cu siguranță ne umple cu aversiune profundă; însă ea devine o oglindă pentru noi, de îndată ce pășim în lumina acestei remarci scurte a Duhului lui Dumnezeu, aparent făcută în treacăt. Căci să nu uităm cât de capabilă este și inima noastră să fie lipsită de simțăminte față de un păcat tocmai înfăptuit! Agur zice – cât de autentic este Cuvântul lui Dumnezeu! -: „Așa este calea unei femei curve. Ea mănâncă și își șterge gura și zice: „N-am făcut ceva rău”” (Proverbe 30.20). Aceasta suntem noi – acesta este omul așa cum este el! Cartea Estera ne oferă un alt exemplu. Abia ieșiseră pe poartă mesagerii rapizi, care trebuiau să aducă moartea a mii de iudei „de la tânăr până la bătrân, copii și femei”, că se spune: „Și împăratul și Haman stăteau să bea, dar cetatea Susa era tulburată” (Estera 3.13 și versetele următoare). Omul este lipsit de simțăminte față de *vina* proprie și față de *nevoia* din jurul lui; și destul de des și noi, credincioșii, trebuie să ne acuzăm singuri de o astfel de lipsă.

O dimensiune deosebită, așa mi se pare mie, are cazul acesta, având în vedere locul pe care lumea l-a dat Fiului lui Dumnezeu, adevăratul „trimis al Tatălui”. Așa cum Iosif a avut parte de groapă, așa a avut El parte de cruce și mormânt – dar nicidecum aceasta nu dă naștere în noi la simțămintele pe care aceasta ar trebui să le producă. Căci atunci, ar fi pentru noi un efort așa de mare „să ne ținem neîntinați de lume”? Cât de mult noi în loc de aceasta ne asemănăm cu aceia care „stau culcați pe paturi de fildeș și se întind pe așternuturile lor ... care cântă după sunetul lirei și inventează instrumente muzicale, ca David, beau vin din cupe adânci și se ung cu mirurile cele mai bune, dar nu se întristează de prăpădul lui Iosif” (compară cu Amos 6.4-6). Nu ar trebui să ne gândim mai mult la faptul că pământul acesta a fost adăpat cu sângele Său sfânt?

Deci frații lui Iosif „s-au așezat să mănânce”, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cu inima împietrită și-au închis ochii față de „strămtorarea sufletului” fratelui lor și urechea lor față de „implorarea” sa (Geneza 42.21). Și aceeași lipsă de simțăminte au dovedit când curând după aceea au trimis tatălui lor „haina lungă” muiată în sângele unui țap cu mesajul fățarnic: „Aceasta am găsit: vezi acum dacă este

cămașa fiului tău sau nu” (versetele 31, 32). Da, în timp ce ei pentru început au evitat fața tatălui lor și au trimis numai un mesager, în cele din urmă „toți fiii săi și toate fiicele sale s-au ridicat ca să-l mângâie” (versetul 35). Nici frica de moarte a fratelui lor și nici durerea înspăimântătoare a tatălui (versetul 34) nu au putut muia inima lor.

Durerea bătrânului tată stă în contrast impresionant cu lipsa de simțăminte a fraților lui Iosif. Iacov nu-și dă seama nici de minciuna lor și nici de viclenia lor; el crede cuvintele lor, pentru el „Iosif nu mai este”, el îl consideră mort (versetul 33; Geneza 42.36-38; 44.28). Îmbrăcat cu toate semnele întristării „l-a jelit pe Fiul său multe zile” (versetele 34.35). Acestea erau, dacă înțelegem bine datele din acest capitol, mai mult de douăzeci de ani. Un timp lung, în care el a trebuit să ducă lipsa fiului dragostei sale!

La o astfel de pierdere pentru Iacov nu era nici o mângâiere: „el nu voia să fie mângâiat” (versetul 35). În mod asemănător citim despre David, atunci când sub mâna care disciplina a lui Dumnezeu zăcea la pământ: „Și bătrânii casei lui s-au ridicat spre el, ca să-l facă să se ridice de la pământ; dar el n-a vrut” (2 Samuel 12.17). Și Asaf spune despre „ziua necazului său” amintindu-și de durerea lui mare: „sufletul meu refuza să fie mângâiat” (Psalm 77.2; compară cu Ieremia 31.15). Că la Iacov nu a fost altfel, înțelegem bine; căci fără Iosif bătrânețea lui, viața lui își pierduse adevăratul ei conținut. Începând de acum pământul acesta nu mai avea nimic să-i ofere decât numai lacrimi și amărăciune: „Jelind voi coborî la fiul meu în Locuința morților!”

Să așteptăm noi altceva de la o lume care a lepădat pe adevăratul Iosif, decât moarte și întristare și lacrimi?

Spre Egipt: Geneza 37.25 – 30,36

În timp ce Iacov era cuprins de o durere de nedescris și fiii lui căutau să-l mângâie prin cuvinte fățarnice, Iosif, cel crezut mort, se afla în arșița soarelui, legat pe spatele unei cămile, în drum spre Egipt.

Cum a avut loc aceasta? – Dumnezeu a vegheat asupra lui Iosif, ca să-l îndepărteze din mijlocul fraților lui vrăjmași.

„Și s-au așezat să mănânce; și și-au ridicat ochii și s-au uitat și, iată, o caravană de ismaeliți venea din Galaad; și cămilele lor erau încărcate cu mirodenii și cu balsam și cu smirnă, mergând ca să le ducă în Egipt” (versetul 25). Ce minunat, că acești ismaeliți, ceea ce nu avea loc în fiecare zi, au venit pe neașteptate pe acest drum din Galaad! Nici o îndoială: Dumnezeu a „comandat” această caravană – ca odinioară la Iona, planta aducătoare de umbră, viermele și vântul arzător de răsărit – ca să coboare în Egipt cu adevărat „ce este mai bun al țării”, adevăratul „balsam din Galaad” pentru toată lumea (compară cu Geneza 43.11; Ieremia 8.22; 46.11).

Nu a fost tot așa mâna lui Dumnezeu, care a condus la Dotan pe fiii lui Iacov, după ce câmpiile Sihemului au fost pășunate? (Magistrala siriano-egipteană trecea prin strâmtoarea din Dotan prin câmpia Izreel. Galaad (în sens extins câmpia de pe malul de răsărit al Iordanului) s-a numit ținutul muntos în partea de sud de Iaboc.). Nu era mâna Sa care tocmai acum l-a ținut departe pe Ruben, fără nici un motiv vizibil, de frații lui, în timp ce Iuda plănuia un nou atentat – al treilea – care a făcut să eșueze planul alcătuit în ascuns al lui Ruben? Acea mână, care deseori ne conduce pe drumuri de neînțeles, și a cărei faptă minunată noi o vom lăuda într-o zi (citește Psalm 118.13-17) – ca și Iosif. Da, de am avea

mai multă încredere în această „mână bună a Dumnezeului nostru, care este peste noi”, și care era și peste Iosif (Ezra 8.18)!

„Și Iuda a zis fraților săi: „Ce folos vom avea dacă vom ucide pe fratele nostru și-i vom ascunde sângele? Veniți și să-l vindem ismaeliților; și mâna noastră să nu fie asupra lui; pentru că este fratele nostru, carnea noastră”. Și frații lui au ascultat (versetele 26.27). Aceasta ne arată în primul rând, că fiii lui Iacov – cu tot sfatul dat de Ruben de a nu face– nicidecum nu voiau încă să renunțe la planul lor de a omorî cu mâna proprie pe fratele lor. Pe când caravana a apărut la orizont, în Iuda se naște un plan nou, care acum era potrivit să primească aprobarea tuturor și totodată intențiile bune ale lui Ruben, pe care el probabil le-a ghicit, să le zădărnicească.

„Ce folos vom avea ...” – Vai, ce este omul! Aceasta este vorbirea, pe care el totdeauna o iubește, întrebarea în jurul căreia se rotesc toate gândurile unei inimi egoiste. Vândut în sclavie era ca și mort; în orice caz era găsită o cale care părea mai degrabă practicabilă ca să înlăture pentru totdeauna pe cel care era subiectul urii și invidiei lor. – „Și mâna noastră să nu fie asupra lui.” Erau ei din cauza aceasta mai puțin vinovați? Era Saul mai puțin vinovat, când el în inima lui hrănea același plan împotriva lui David? (1 Samuel 18.17). Sau David, când nu el însuși a dat lovitura de moarte lui Urie, ci l-a lăsat în seama vrăjmașilor? „Ai lovit cu sabia pe Urie hetitul”, a trebuit Natan să-i spună (2 Samuel 11.15; 12.9). – Dar conștiința omului, când este pusă în lumina lui Dumnezeu, este satisfăcută și cu plăcere se liniștește cu plăcere cu tot felul de vorbiri evlavioase și care sună bine. „Mâna noastră să nu fie asupra lui; pentru că este fratele nostru, carnea noastră.” Asemănător a spus Laban lui Iacov; dar aceasta nu l-a împiedicat să-l trateze mai aspru și „de zece ori mi-ai schimbat plata” (Geneza 29.14,25 și versetele următoare; 31.38 și versetele următoare).

„Și treceau bărbații madianiți, niște negustori.” (compară versetele 25,27, 28,36; Cap. 39.1) – „Ismaeliți” (nomazi) și „madianiți” (negustori cu domiciliu stabil) constituiau deci aici, așa cum am spune noi, un fel de societate comercială, unii crescători de cămile, alții comercianți. Probabil acestea erau popoare înrudite, dar deja atunci așa de amestecate unele cu altele, ca în timpurile lui Ghedeon, biruitorul Madianului, unde ei păreau să se fi contopit complet (compară cu Judecători 8.24). „Și au tras și au scos pe Iosif din groapă și l-au vândut ismaeliților cu douăzeci de arginți. Și ei l-au dus pe Iosif în Egipt.” (versetul 28). Și pe Ieremia „l-au tras și l-au scos” cu efort din groapa din curtea temniței (Ieremia 38.13); dar aici, la Iosif, nu era mâna prietenilor, care voiau să-l elibereze din situația îngrozitoare. Ce faptă! „Cine fură un om și-l vinde ...”, așa a decis mai târziu Legea, „să fie omorât negreșit” (Exod 21.16). Și foarte sever era interzis, chiar și în cazuri de datorie, să faci sclavi pe concetățeni. „Ei să nu se vândă cum se vând robii” (Levitic 25.42). Aici nu era vorba de un om oarecare, și nici de un concetățean, ci de fratele propriu, de trup.

„Și l-au vândut ismaeliților cu douăzeci de arginți.” Vai, ce gânduri se trezesc la citirea acestei propoziții scurte! Acești „douăzeci de arginți” puteau să fie potriviți cu Iosif, după vârstă (compară cu Levitic 27.5); însă ce deonorare era exprimată în cei „trezeci de arginți”, „prețul minunat”, cu care a fost prețuit adevăratul Iosif de frații Lui! (Zaharia 11.12,13; Matei 27.3 și versetele următoare). El corespundea sumei care trebuia plătită pentru un sclav omorât de un bou (Exod 21.32).

Ruben vine prea târziu (versetele 29,30). Noi nu punem la îndoială sinceritatea durerii lui; dar nu fiecare găsește totodată puterea ca simțămintelor lui să-i urmeze și faptele. Lipsa de hotărâre l-a adus în această situație și la constrâns ca în continuare să se unească cu răul, în loc să-l dea pe față (versetul 31 și următoarele). Cu el – o altă învățătură serioasă pentru noi – se împlinște cuvântul: „Frica de om întinde

o cursă” (Proverbe 29.25). Chiar și prima lui împotriviare era neconvingătoare și slabă, nu era nimic altceva decât o concesie pentru rău: nu vărsați sânge, mai bine lăsați-l să se prăpădească acolo în groapă, așa a sfătuit el – chiar dacă pentru sine însuși intenționa să-l salveze. Și în afară de aceasta, cum a putut el să-l piardă din vedere (și totodată și pe ceilalți, ale căror intenții el le cunoștea), chiar și numai pentru un moment? – „Și madianiții l-au vândut în Egipt lui Potifar, slujitorul lui Faraon, căpetenia gărzilor” (versetul 36). Lepădat de frații lui, vândut în mâinile străinilor, de acum înainte Iosif a fost despărțit de țara străbunilor lui – cu o singură excepție (capitolul 50.7 și versetele următoare), el niciodată nu s-a mai întors acolo. El ne amintește de acel „om de neam ales, plecat într-o țară îndepărtată, ca să primească o împărăție” (Luca 19.12), de Cel care acum este lepădat de lume, de Hristos primit în cer.

„Iată, vi se lasă casa pustie. Pentru că vă spun: Nicidecum nu Mă veți mai vedea de acum, până când veți zice: «Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului!»” (Matei 23.38,39). Aceasta se va împlini cu privire la Domnul nostru și poporul Său pământesc, așa cum s-a împlinit în tabloul cu Iosif și frații lui.

Iosif în casa lui Potifar: Geneza 39.1-3

Am urmărit istoria lui Iosif până în momentul când drumul său l-a condus din țara străbunilor lui în străinătate, - deci până acolo, unde el în exterior a ajuns „cel pus deoparte dintre frații lui”. Drumul fraților lui și drumul lui se despart, și aceasta și în sens moral – cu mult mai mult decât a fost până acum. Înainte ca Duhul lui Dumnezeu să Se ocupe cu alte detalii ale sorții lui Iosif, el întrerupe relatarea și ne arată în capitolul 38 conduita lui Iuda, conducătorul fraților lui, - „în zilele acelea”, când Iosif „a fost coborât în Egipt”. *Ambele* drumuri duc „în jos” (compară capitolul 38.1 cu 39.1); însă în timp ce Iuda tot mai mult se încurcă în rău, îl vedem pe Iosif în împrejurările umiltoare, prin care trece, cum se confirmă prin încercări mereu noi.

„Și Iosif a fost coborât în Egipt. Și Potifar, slujitorul lui Faraon, căpetenia gărzilor, bărbat egiptean, l-a cumpărat de la ismaeliții care-l coborâseră acolo” (versetul 1). Nu toți cei care „au fost vânduți în Egipt ca robi și roabe”, au găsit un stăpân, așa cum vedem dintr-o amenințare severă a lui Moise adresată poporului (citește Deuteronom 28.68). Dar Dumnezeu a pregătit și pe Potifar pentru Iosif, așa cum mai înainte a pregătit pe ismaeliți.

Acest Potifar era fără îndoială un om cu mare influență – ca funcționar al curții – care poseda încrederea stăpânului său și – ca și căpetenie a gărzilor – avea înputerniciri de mare însemnătate. (Stăpânitorii egipteni din timpul acela aparțineau neamului străin al lui Hyksos; aceasta arată personalitatea demnă de încredere a stăpânului lui Iosif, dacă el ca „bărbat egiptean” a avut voie să ocupe o astfel de poziție înaltă la curte.) Era o casă bogată și aleasă, în care Iosif a ajuns, casa unui egiptean, a unui păgân și slujitor al idolilor; numele Potifar înseamnă: aparținând zeului soarelui (phra). Vai, de câtă ocrotire avea Iosif nevoie într-o astfel de împrejurare, acum trebuia să se arate ce avea acest tânăr în inimă; trebuia să devină vizibil dacă el acum știa „să păzească” „lucrul bun încredințat”, și dacă el adevărul, pe care el „l-a cumpărat”, acum nu-l va „vinde” (1 Timotei 6.20; 2 Timotei 1.14; Proverbe 23.23).

Și a devenit vizibil: noi citim: „Și *Domnul* era cu Iosif; și el era un om care prospera; și era în casa stăpânului său, egipteanul” (versetul 2). De trei ori citim despre Iosif cuvântul frumos, care este la începutul acestui verset (versetele 2,21; Faptele Apostolilor 7.10), și de fiecare dată cu o altă perioadă a istoriei lui. Și despre tânărul Samuel se spune la fel, și – iarăși de trei ori – despre tânărul David (1 Samuel 3.19; 16.18; 18.12,14). Și despre Hristos, adevăratul Iosif și adevăratul David, citim despre El

că „umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul, pentru că Dumnezeu era cu El” (Faptele Apostolilor 10.38). Și dacă Iosif este un model pentru noi în aceasta, cu cât mai mult El, Domnul nostru, la care aceasta putea fi posibil în chip desăvârșit și permanent! El putea spune: „Cel care M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui” (Ioan 8.29). Dumnezeu poate fi numai cu aceia care și ei sunt cu El.

Ce trebuie să fi fost pentru Iosif, să fie sclav – să fie un „rob sub jug” (1 Timotei 6.1) – „în casa stăpânului său, a egipteanului”! Dar el nu a murmurat, el nu s-a revoltat; el nu s-a îndoit de desăvârșirea căilor de guvernare a lui Dumnezeu. El „s-a smerit sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca El să-l înalțe la timpul potrivit” (1 Petru 5.6). Astfel el a devenit „un om, căruia toate îi reușesc”. Dragă cititor, nu este aceasta o mărturie de dorit? Dar ea este legată de condiții, pe care noi nu trebuie să le trecem cu vederea. Nu va fi nimeni între noi, căruia să nu-i fie cunoscută descrierea unui astfel de bărbat la începutul cărții Psalmilor (Psalm 1.1-3).

Acest Psalm este o caracteristică a drumului binecuvântat al Domnului nostru. Despre El citim: „n-a putut fi ascuns” (Marcu 7.24). Și la Iosif – cu toate că noi nu vrem să-l punem pe aceeași treaptă cu Modelul său sublim – era așa; mărturia lui credincioasă nu a putut rămâne ascunsă. Citim: „Și stăpânul său a văzut că Domnul era cu el și că Domnul făcea să prospere în mâna lui tot ce făcea el” (versetul 3). Și Saul „a văzut și a recunoscut că Domnul era cu David” (1 Samuel 18.28). Odinioară filistenii au zis lui Isaac: „Am văzut lămurit că Domnul este cu tine ... Tu ești un binecuvântat al Domnului.” Și Laban a trebuit să mărturisească despre Iacov: „Am presimțit că Domnul m-a binecuvântat datorită ție” (Geneza 26.28,29; 30.27,30). Asemănător va primi cândva rămășița lui Israel mărturia din partea „tuturor limbilor națiunilor”: „Am auzit că Dumnezeu este cu voi” (Zaharia 8.23).

Și noi, credincioșii, trebuie „să lăsăm lumina noastră să lumineze înaintea oamenilor, pentru ca ei să vadă lucrările noastre bune și să-L glorifice pe Tatăl nostru care este în ceruri” (Matei 5.16). Noi nu avem nici un motiv de scuză, dacă nu este așa, „căci Dumnezeu este Cel care lucrează în voi atât voința cât și înfăptuirea, spre buna Sa plăcere.” Și dacă astăzi mulți creștini tineri sunt conduși pe căi adânci, căi ale dezamăgirii și ale încercărilor, totuși ei trebuie să facă totul „fără murmure și fără îndoieli” – „ca să fiți fără cusur și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite”. Așezat într-un astfel de mediu, chemarea noastră de onoare este și rămâne „să strălucim ca niște luminători” într-o lume întunecată, „ținând sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2.12 și versetele următoare).

Ah, de ar fi mai mult așa la noi! – Noi avem totdeauna mult mai ușor decât Iosif.

Potifar: Geneza 39.4-6

Am auzit că Iosif prin credințioșia lui a atras privirea lui Potifar spre sine, și vedem în continuare cum el iese tot mai mult pas cu pas din obscuritatea slujbei lui.

„Și Iosif a căpătat favoare în ochii lui (ai lui Potifar) și i-a slujit; și el l-a pus peste casa sa, și tot ce avea a dat în mâna lui” (versetul 4). Aceasta nu era ceva neînsemnat, ca dintr-un sclav străin, neînsemnat, să devii slujitorul de încredere cel dintâi al stăpânului său. Iosif a dorit să ocupe cu credințioșie locul de jos, și a găsit un loc mai înalt. Și – cât de remarcabil! – aceasta nu era numai aici, în casa bogată a egipteanului ales, ci și după aceea între zidurile temniței, cu toate dezamăgirile profund dureroase de care a avut parte. Citim că Iosif a găsit har și în ochii căpeteniei închisorii; și acesta „a dat în mâna lui

Iosif pe toți închișii care erau în închisoare; și, orice se făcea acolo, el făcea” (versetele 21.22). – Este ceva măreț, și mie mi se pare că astăzi nu putem accentua destul de mult, să dovedești o credincioșie excesivă și perseverență cu lepădare de sine la locul dat de Dumnezeu.

Potifar nu a uitat această însușire a lui Iosif nici atunci când el, cu mânie aprinsă, a dat ascultare minciunii soției lui; căci el, mai marele gărzilor, a dat mai târziu lui Iosif pe cei doi funcționari ai curții, care stăteau închiși în închisoare (Geneza 40.4). Și a venit ziua în care reputația lui Iosif din închisoare a pătruns chiar până la împărat, și în care se spune: „Tu vei fi peste casa mea și după cuvântul tău va fi cârmuit tot poporul meu. ... Vezi, te-am pus peste toată țara Egiptului” (Geneza 41.40,41). „Cine îngrijește de smochin va mânca din rodul lui, iar cine îl păzește pe stăpânul său va fi onorat” (Proverbe 27.18). Este o linie continuă dreaptă de la credincioșia lui Iosif în casa lui Potifar și până la, am putea spune, înălțarea minunată, fără asemănare. –

Desigur aici, în paragraful nostru, Iosif este încă „robul evreu” (compară cu Geneza 39.17); alungat de frații lui și vândut, el este, vorbind în general, nimic altceva decât subiectul disprețului și batjocurii. Numai Potifar, și după aceea și mai marele sărbătorii, recunosc valoarea lui și îl pune peste averea și casa sa, așa cum am văzut. – Și Hristos, adevăratul Iosif, este astăzi încă lepădat de poporul Său și de lume. Numele Lui are pe pământ un sunet necunoscut. Ferice de aceia care cu toate acestea recunosc valoarea adevărată a Persoanei Sale minunate! – Iubite cititor, ai luat *tu* seama la El, în timp ce El cu o credincioșie neobosită era ostenit să-ți slujească? Fă ceea ce a făcut Potifar: Pune-L peste viața ta și peste casa ta, și tot ce ai pune în mâna Lui – cu siguranță nu vei regreta. Vei avea parte de ceea ce a avut parte acel egiptean onorabil: „Și a fost așa: de când l-a pus peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvântat casa egipteanului datorită lui Iosif; și binecuvântarea Domnului era peste tot ce avea el, acasă și la câmp” (Geneza 39.5).

Această experiență prețioasă, pe care a făcut-o Potifar, l-a făcut să meargă mereu un pas mai departe. „Și a lăsat în mâna lui Iosif tot ce avea și, cu el, nu se îngrijea de nimic din ale lui, în afară de pâinea pe care o mânca” (Geneza 39.6). Iosif confirmă aceasta după aceea, spunând soției lui: „Iată, cu mine, stăpânul meu nu se îngrijește de nimic: ce este în casă și tot ce are a dat în mâna mea. Nu este nimeni mai mare decât mine în casa aceasta; și nu mi-a oprit nimic” (Geneza 39.8,9). Și mai marele închisorii, așa cum am văzut deja, a dat apoi în închisoare lui Iosif un loc așa de privilegiat și „nu mai supraveghea nimic din ce era sub mâna lui” (Geneza 39.23). Da, de ne-am preda și noi cu o asemenea încredere deplină în mâinile adevăratului Iosif, „să nu-I oprim nimic” – „nici cel mai neînsemnat lucru”!

Ce timp fericit și binecuvântat era acesta pentru Potifar! E drept, numai un lucru nu-l putea lăsa pe seama lui Iosif: mâncarea. „Nu se îngrijea de nimic din ale lui, în afară de pâinea pe care o mânca.” El se așeza la masa pe care Iosif o pregătea cu mâncărurile cele mai bune, cele mai alese; însă să întindă mâna, să ia și să mănânce – aceasta trebuia s-o facă el însuși. Și desigur niciodată nu a fost un timp în care el să fi făcut aceasta cu o așa bucurie și o așa mulțumire în inimă.

„Și Iosif era frumos la statură și frumos la înfățișare” (versetul 6). Ni se povestește că frumusețea lui Iosif este și astăzi proverbială la popoarele din Orient și că poeții persani concură între ei în descrierea desăvârșirilor sale. Dar de ce Duhul lui Dumnezeu așează această remarcă direct aici? Deci când Potifar, șezând la masa lui, a privit la acela care a îngrijit în chip așa de desăvârșit și credincios, atunci privirea lui a fost captivată de frumusețea lui Iosif.

Și nu este și la noi tot așa? Nu spunem și noi împreună cu psalmistul, privind la Persoana Domnului

nostru: „Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor” (Psalm 45.2). Iubite cititor! Nu poate fi altfel, dacă Hristos, adevăratul Iosif, are locul dintâi în casa noastră, în viața noastră, în inima noastră – El, la care „totul este plăcut”, și „cel dintâi între zece mii” (Cântarea Cântărilor 5.10).

Ispitirea: Geneza 39.7-10

„Și a fost așa: după lucrurile acestea” – așa începe relatarea cu conținut grav despre experiențele următoare ale lui Iosif în casa lui Potifar. Cu această întorsătură Duhul lui Dumnezeu introduce repetat în prima carte a Scripturi o perioadă deosebită în viața de credință a aceluia, spre care El ne-a îndreptat atenția (de câte trei ori în viața lui Avraam și a lui Iosif; compară capitolul 15.1; 22.1,20; 40.1; 48.1). Tot așa și aici. Sclavul smerit a ajuns într-o poziție de încredere înaltă în casa stăpânului său, Dumnezeu a pus binecuvântarea Sa deosebită pe fapta sa, anii au trecut în zbor – va dovedi Iosif lui Dumnezeu, de care el s-a legat strâns în zilele de necaz, credincioșie în zilele fericiri? – Noua încercare, la care l-a supus Dumnezeu, trebuie să dea răspunsul la această întrebare.

Corespunde intențiilor desăvârșite ale lui Dumnezeu cu noi, ca din când în când să intensifice încercările prin care El ne lasă să trecem pentru adevărarea noastră și spre gloria Sa. Pe cât El permite de puțin ca „să fim ispitiți peste puterile noastre”, totuși în anumite împrejurări permite „să înfierbânte cuptorul de șapte ori mai mult” (1 Corinteni 10.13; Daniel 3.19). Într-un mediu păgân, idolatru, în casa lui Potifar, Iosif a rămas credincios Dumnezeului părinților lui; el, probabil așa am spune noi, s-a adevărit în relațiile religioase – se va putea spune același lucru despre el și din punct de vedere moral? Cât de mult trebuie să fi mulțumit Iosif lui Dumnezeu, că ispitorul l-a găsit veghind și în acest domeniu, atunci când s-a apropiat de el în persoana foarte influentă a soției stăpânului său! (versetul 7).

„El însă a refuzat” – așa citim chiar de la început (versetul 8). Vechii romani aveau un proverb: „Principiis obsta!” – „Păzește-te de la început!” Primul pas pe un drum rău conduce în cele mai multe cazuri la pași noi în aceeași direcție. De acest *prim* pas, de *prima* cedare față de ispită, trebuie să ne păzim. Aceasta a făcut Iosif. „Fiul meu, dacă niște păcătoși te vor ademini, nu te învoi” (Proverbe 1.10). Și Moise „când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiu al fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă plăcerea trecătoare a păcatului ... pentru că avea privirea spre răsplătire” (Evrei 11.24-26). El a făcut o alegere; și credința, care l-a făcut capabil pentru această alegere, era activă și în Iosif. Amândoi au ales *suferința* în loc de *plăcere*; căci dacă cedăm ispitelor, nu vom suferi, însă vom suferi, așa cum a suferit Iosif, dacă ne „împotrivim”. Acestei suferințe îi urmează răsplătirea, o plăcere care nu trece; dar dacă suntem învinși, atunci ordinea este inversă: „Plăcerii de o clipă a păcatului” îi urmează suferințe de lungă durată, și în anumite împrejurări suferințe veșnice (citește Proverbe 6.26-33). Dragă cititor tânăr, este alegerea așa de grea? „Supuneți-vă deci lui Dumnezeu; împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4.7).

„El însă a refuzat și a zis soției stăpânului său: „Iată, cu mine, stăpânul meu nu se îngrijește de nimic: ce este în casă și tot ce are a dat în mâna mea. Nu este nimeni mai mare decât mine în casa aceasta; și nu mi-a oprit nimic, decât pe tine, pentru că ești soția lui; și cum să fac eu răutatea aceasta mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (versetele 8 și 9). Așa justifică Iosif refuzul său; și nu numai ultimele cuvinte, așa de cunoscute nouă, sunt demne de luat în seamă, ci toată vorbirea. Ea arată că Iosif era conștient atât de responsabilitatea lui înaintea oamenilor, cât și înaintea lui Dumnezeu. El nu întreabă ca fratele lui Iuda: „Ce folos vom avea ...” (Geneza 37.26), căci atunci câștigul lui l-ar fi adus la tăcere; el s-a gândit că „se cere administratorilor ca fiecare să fie găsit credincios” (1 Corinteni 4.2). Ce încălcare a încrederii ar fi fost, dacă ar fi ascultat de glasul femeii acestea! Și Neemia s-a gândit la

locul plin de responsabilitate, pe care Dumnezeu i l-a dat și a zis: „Un om ca mine să fugă!” (Neemia 6.11). „Și oricui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere și mai mult” (Luca 12.48).

Iosif avea simțăminte divine cu privire la locul pe care Dumnezeu i l-a dat, precum și cu privire la păcat și sfințenia lui Dumnezeu. Aceste trei lucruri merg mână în mână; când noi greșim față de oameni, păcătuiam împotriva lui Dumnezeu. „Cum să fac eu răutatea aceasta mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Cu adevărat, un cuvânt rostit la timpul potrivit! Când Iosif în teama inimii lui a zis aceasta, cu siguranță nu s-a gândit, că Duhul lui Dumnezeu va scrie aceasta pentru veșnicie și înmiit îl va lăsa să lucreze la inimă și conștiință!

Când *Domnul* l-a reținut pe Abimelec, „să facă această răutate mare”, El i-a făcut cunoscut aceasta prin cuvintele: „te-am împiedicat să păcătuești împotriva mea” (Geneza 20.6). Când David a căzut în același păcat, de care Iosif s-a păzit, se spune: „Lucrul pe care-l făcuse David era rău în ochii *Domnului*” (2 Samuel 11.27). Și cu toate că păcatul acesta era o crimă făcută unui om, David a trebuit să ajungă să spună: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea ochilor Tăi” (Psalm 51.4; 2 Samuel 12.13). Aceasta era „întristare potrivit lui Dumnezeu” (2 Corinteni 7.10); dar David putea să nu aibă parte de ea, dacă el înainte de cădere – ca Iosif – ar fi „refuzat” potrivit lui Dumnezeu.

Desigur, satan și unealta lui aleasă, soția lui Potifar, în cazul acesta nu au renunțat repede la planul lor. Aceasta – s-o spunem spre încurajarea noastră – nu este totdeauna așa; deseori prima împotrivire îl va determina pe satan „să fugă”. Însă pentru Iosif nu a fost așa. „Zi de zi” s-a repetat această primă ispită. „Zi de zi ea îi vorbea așa lui Iosif” – și apoi auzim un al doilea lucru despre Iosif: „el n-a ascultat-o” (versetul 10). Ce frumusețe morală revelează aceste puține cuvinte! După primul „refuz” el a lăsat să vină perseverența. Pentru a doua oară în viața lui se deschidea, vorbind simbolic, înaintea lui o „groapă adâncă”, o „fântână strâmtă”, dar dușmanul a fost împiedicat să-l arunce în ea, deoarece el a dat lui Dumnezeu „inima lui” și ochii lui „aveau plăcere de căile Lui” – în loc de subiectul unei plăceri trecătoare (citește Proverbe 23.26,27; 22.14). Oricât de mult „buzele ei ar fi picurat miere”, și oricât de mult femeia străină „l-ar fi lingușit prin cuvintele ei” (Proverbe 2.16; 5.3; 7.5), el a ascultat un alt glas și a păzit cuvintele și poruncile lui Dumnezeu (citește Proverbe 7.1 și versetele următoare). Ele l-au făcut capabil să țină închise urechile – și desigur și ochii – față de ispitele care veneau mereu în fiecare zi asupra lui.

Nu ni se amintește și aici din nou de Unul, mai mare, care patruzeci de zile – un timp al totalei puneri la încercare – a fost „în pustiu, fiind ispitit de diavolul”? (Luca 4.1). Cu sabia Duhului El a lovit pe acest vrăjmaș înverșunat și „a rămas consecvent în ispitele Sale” (compară cu Luca 22.28). El a fost „ispitit în toate asemenea nouă, în afară de păcat” (Evrei 4.15). Păcatul, ce era necurat, nu constituia pentru El o ispită – cum putea fi altfel? – dar pentru că aceasta la noi este într-o măsură așa de mare, El ne-a dat în Cuvântul Său și modele omenești, care din părțasia cu Dumnezeu au primit puterea să „refuze” și „să nu asculte”, așa cum am văzut la Iosif.

Fuga: Geneza 39.11,12

În prima școală, prin care a trecut Iosif sub permisiunea lui Dumnezeu, a venit un moment în care ispita a ajuns punctul culminant – când nimeni nu era de față, când nimeni nu-l vedea – unde acea curvă și-a dublat eforturile (versetele 11.12). Nu trebuia Iosif să-și spună, că o perseverare în refuzul său îi va aduce ură de nestins din partea stăpânei lui, că *moartea* ar fi sigură pentru el? Și pe de altă parte – nu avea el aceeași inimă ca noi, o inimă căreia „dulci sunt apele furate și pâinea mâncată pe furiș este plăcută”? (Proverbe 9.17). Nu ar fi de mirare, dacă, așa cum ușor se întâmplă, în tânăr ar veni gândul, că nu el a produs această situație și de aceea el nu poate fi făcut deplin responsabil dacă împotrivirea lui va ceda sub o astfel de împovărare.

Noi trebuie să înțelegem, că noi cu aceste gânduri în fond Îl facem răspunzător pe *Dumnezeu* pentru epuizarea noastră și căderea noastră, da, chiar și pentru ispitirea la rău. „Nimeni, fiind ispitit, să nu spună: ‚sunt ispitit de Dumnezeu’, căci Dumnezeu nu poate fi ispitit de lucruri rele, și El Însuși nu ispitește pe nimeni” (Iacov 1.13). Așa spune *Cuvântul* lui Dumnezeu. – Dar nu poartă vina *împrejurările, satan*? Nu a aruncat el cu viclenia lui îngrozitoare și puterea lui peste noi plasa tare ca oțelul, din care numai o putere supraomenească ne-ar putea elibera? Dragă cititor, este foarte important pentru noi, ca la orice cedare la rău să căutăm vina numai la inima noastră stricată; nici la Dumnezeu, nici la împrejurări, nici la satan. În locul citat satan nici nu este amintit: „Dar fiecare este ispitit, fiind atras și ademenit de propria lui poftă” (Iacov 1.14).

Ar fi fost foarte grav dacă astfel de gânduri, așa cum tocmai le-am prezentat, și-ar fi găsit loc și ar fi luat chip la Iosif! Cu adevărat, noi simțim, că acesta *era* un moment decisiv de grav pentru el, decisiv pentru toată viața lui în continuare. Iarși „arcașii” au pregătit o săgeată ucigătoare, dar eforturile dușmanului au fost zadarnice. Iosif a rămas stăpân pe sine însuși în ceasul ispitirii, fără frică de urmările ascultării lui de Dumnezeu și pe de altă parte în curăție adevărată, potrivită cu Dumnezeu. – Fratele lui, Iuda „s-a abătut” pe un astfel de drum trist, „cum merge un bou la înjunghiere” (Geneza 38.16; Proverbe 7.22,23), dar Iosif era și a rămas și într-o țară străină un „pus deoparte dintre frații săi”, un nazireu al lui Dumnezeu. Ce l-a făcut apt pentru aceasta? Era teama de Dumnezeu, care locuia în inima lui și pe care el mai înainte a prezentat-o în cuvintele adresate soției lui Potifar printr-o expresie frumoasă, unică în felul ei. „Eu mă tem de Dumnezeu” – cu aceste cuvinte el putea pe bună dreptate să pășească înaintea fraților săi (Geneza 42.18).

Omul despărțit de Dumnezeu spune: „Cine ne va vedea?” (Psalm 64.5; Iov 24.15). Așa putea și Iosif, vorbind din punctul de vedere al omului, să spună în ceasul acesta. Însă acela, în a cărui inimă locuiește teama de Dumnezeu, știe și realizează că *Dumnezeu* este „un Dumnezeu al cunoștinței”; „de El sunt cântărite faptele” (1 Samuel 2.3). El nu spune: „*nimeni* nu mă vede”, ci „*Dumnezeu* mă vede”. „Poate un om să se ascundă în locuri tainice, ca să nu-l văd Eu?, zice Domnul” (Ieremia 23.24). „Cel care a sădit urechea nu va auzi? Cel care a întocmit ochiul nu va vedea? Cel care învață națiunile nu va pedepsi?” (Psalm 94.9,10). Dumnezeu va fi „un martor grabnic” împotriva tuturor celor care uită pe ai Săi (Maleahi 3.5). De aceasta au avut parte frații lui Iosif. Ruben a fost primul care a recunoscut aceasta și le-a strigat: „Nu v-am spus eu, zicând: ‚Nu păcătuți împotriva băiatului!’? ... Iată, și sângele lui ne este cerut!” Și Iuda a trebuit mai târziu să mărturisească înaintea lui Iosif: „Dumnezeu a descoperit nelegiuirea robilor tăi!” (Geneza 42.22; 44.16). Și chiar astăzi „nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit” și „din cauza acestor lucruri mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării” (Luca 12.2; Efeseni 5.6,13). Cu severitate sfântă Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Să știți, că păcatul vostru vă va ajunge”, și de aceea numește fericit pe acela „care se teme întotdeauna”. „Dar cine își împietrește inima

va cădea în nenorocire” (Proverbe 28.14). De aceea fie ca noi, atunci când este vorba de rău, sub orice formă ar fi el, să putem spune împreună cu Neemia: „Dar eu n-am făcut așa, pentru că mă temeam de Dumnezeu” (Neemia 5.15).

„Și el și-a lăsat haina în mâna ei și a fugit și a ieșit afară” (Geneza 39.12). În tabloul de o mare frumusețe morală, pe care ni-l dă Iosif în istoria ispitirii lui, nu lipsește nici cel mai mic detaliu. El trage ultima concluzie din situația în care el a ajuns fără să facă ceva din partea lui, el fuge. El ar fi putut demult s-o facă – deja din prima zi -, dacă obligația nu l-ar fi ținut pe locul dat lui de Dumnezeu. Acum însă nu i-a mai rămas nici o alternativă: El „a fugit și a ieșit afară”. Cu înțelegere divină el a acționat așa cum Cuvântul lui Dumnezeu aproape două mii de ani mai târziu a zis credincioșilor: „Fugiți de curvie!” „Dar fugi de poftete tinereții!” (1 Corinteni 6.18; 2 Timotei 2.22).

„Iosif a lăsat să-i cadă haina, dar a ținut cu tărie conștiința bună”, a spus cineva odată. Cu regret astăzi trebuie să constatăm contrariul: se acordă valoare mare „hainei” – ceea ce se vede în afară – dar valoare mică conștiinței curate. Se oferă ca spectacol o mărturie înaltă, însă se năzuiește puțin să se tragă consecințele din aceasta. Cel puțin acolo, unde „nimeni nu ne vede”, - în loc să se gândească că noi vom recolta cândva ceea ce am semănat.

Iosif a părăsit haina sa, și, cu toate că această haină scurt timp după aceea (versetele 15.16) a servit ca dovadă împotriva lui, nu i-a părut rău de ea: Dumnezeu l-a îmbrăcat curând după aceea cu „haine de în subțire” (Geneza 41.42). Și „hainele albe” sunt și partea noastră, dacă învingem (Apocalipsa 3.5). „Ferice de omul care rabdă ispita, pentru că, după ce va fi găsit bun în urma încercării, va primi cununa vieții” (Iacov 1.12).

Suferințe noi: Geneza 39.13-20

„Și a fost așa: când a văzut ea că el își lăsase haina în mâna ei și fugise afară, a strigat pe oamenii casei ...” (versetele 13.14). Este felul lui satan, dacă nu și-a atins țelul, că el „devine mânios” și „are furie mare”; și așa va fi și la sfârșitul zilelor (Apocalipsa 12). Și din inima uneltei lui, a soției lui Potifar, iese acum tot răul care era în ea, așa cum este în orice inimă omenească: ură, răutate, viclenie, „mărturie falsă, hule”. „Din prisosul inimii vorbește gura ... omul rău scoate cele rele din comoara rea” (Matei 15.18,19; 12.34,35). Vai, ce prăpastie se deschide, când poporul răului sparge barajele și inundă toată țara.

„Oamenii casei” și însuși Potifar cel cinstit, precum și Iosif, administratorul credincios – toți aceștia sunt loviți de poporul devastator, luând cu sine pe unul și îngropând pe altul ca jertfă nevinovată. Dragostea păcătoasă – ca întotdeauna, când ea se lovește de fidelitate – se transformă în ură de moarte; Iosif este acum în gura ei disprețuitul „bărbat evreu”, „robul evreu”, și haina, pe care el a lăsat-o, ca să fugă de păcat, trebuia acum, de îndată ce stăpânul lui va veni acasă, să mărturisească fără echivoc împotriva lui (versetele 14-18). „Și a fost așa: când a auzit stăpânul său cuvintele soției sale pe care i le vorbea, zicând: „În felul acesta mi-a făcut robul tău!”, s-a aprins de mânie. Și stăpânul lui Iosif l-a luat și l-a aruncat în închisoare, în locul unde erau ținuți cei închiși ai împăratului; și era acolo în închisoare” (versetele 19.20). Aceasta era foarte asemănător ca atunci când el a venit la frații lui – o dezamăgire îngrozitoare, o experiență cu adevărat amară! Total nevinovat, și pe lângă aceasta fără să fie cercetat, aruncat în închisoare de același stăpân căruia până în momentul acela i-a slujit cu tot devotamentul, și pe care nu voia să-l înșele, - de același stăpân a cărui favoare și încredere i-a acordat-o până atunci (și probabil mulți ani) într-o măsură așa de mare! Cu adevărat, credința și smerenia lui Iosif treceau sub

permisiunea lui Dumnezeu printr-o grea probă de încercare una după alta.

Desigur, favoarea lui Potifar, cu toată influența tristă a soției lui, care l-a înșelat și mințit, nu era complet anulată, căci el nu a dat pe sclavul său la moarte, așa cum ar fi putut foarte bine să o facă, ci numai în captivitatea închisorii. Nu ne face aceasta să ne amintim de groapa în care l-au aruncat frații lui, pentru ca să nu-și „pună mâna pe el”? Cu toate acestea, și „închisoarea”, locul unde stăteau „cei închiși ai împăratului”, care au căzut sub mânia despotului, era un loc înfiorător, potrivit obiceiurilor din timpul acela; Iosif însuși îl numește mai târziu o „groapă” (Geneza 40.14,15; compară cu 41.14). Pe lângă aceasta soarta lui viitoare a rămas nesigură, și pe parcursul timpului câte unul din „cei închiși ai împăratului” i-au pus înaintea ochilor pe judecătorul aspru, așa cum a făcut mai târziu mai marele brutarilor (Geneza 40.19 și versetele următoare). Nu! era numai o prelungire a chinurilor sale; și că ele erau chinuri, pe care el trebuia să le îndure din cauza credincioșiei lui, despre aceasta citim în altă parte: „I-au strâns picioarele în butuci, sufletul său a intrat în fiare” (Psalm 105,18).

Erau suferințe, sufletești și trupești, amare, pe care Iosif le-a ales mai degrabă „decât să aibă plăcerea trecătoare a păcatului”; și încă odată strălucește frumusețea lui morală înaintea noastră, dacă ne gândim că el, atunci când „a refuzat”, „nu a ascultat” și în cele din urmă „a fugit”, putea să întrevadă toate acestea.

Este bine dacă noi nu ne facem o imagine greșită despre urmările credincioșiei noastre în lumea aceasta. Căci mulți alții, care au ales partea credincioșiei, au făcut aceleași experiențe sau experiențe asemănătoare ca Iosif. Pe prietenii lui Daniel credincioșia i-a condus în „cuptorul aprins”, și pe profetul însuși (care în anumite privințe ne amintește de Iosif!) la dus în groapa leilor. Ieremia a trăit o parte mare a vieții lui în „curtea închisorii”; marele apostol al națiunilor „a suferit răul până la lanțuri, ca un răufăcător” și în cele din urmă a fost făcut „asemănător” cu moartea Domnului său, căruia l-a slujit cu așa devotament. Nabot și Ștefan și-au sfârșit viața sub o grămadă de pietre; o soartă de care Caleb și Iosua numai cu greu au rămas cruțați. „Alții au fost încercați prin batjocuri și biciuiri, ... au fost uciși cu pietre, tăiați cu ferăstrăul, au fost ispitiți, au murit uciși de sabie, au pribegit în piei de oaie, în piei de capră, lipsiți, necăjiți, chinuiți” – și pentru ce? Da, pentru ce? Deoarece ei toți au posedat privilegiul să fie aceia „de care lumea nu era vrednică” (Evrei 11.36 și versetele următoare).

Prin faptul că acest „nor de martori” dispare, așa cum stelele pălesc înaintea soarelui, dacă ne gândim la adevăratul Iosif, a cărui Persoană măreață în credincioșie divină a pus în umbră orice efort omenesc. Ce a găsit El în lumea aceasta? Nimic, decât numai dispreț, lepădare și ură, nimic decât ocară și rușine și suferințe. Și așa cum Iosif la început a suferit sub ura fraților lui și mai târziu, așa cum am văzut, sub răutatea păgânilor, tot așa și El: „Pentru că în adevăr, s-au adunat împreună în această cetate împotriva Sfântului Tău Slujitor, Isus, pe care L-ai uns, atât Irod cât și Ponțiu Pilat, împreună cu națiunile și cu popoarele lui Israel” (Faptele Apostolilor 4.27). Însă mai mult decât Iosif, El, Domnul nostru preaiubit, a fost expus „buzelor mincinoase” și „limbii înșelătoare”, săgeților ascuțite ale unui războinic, și cărbunilor aprinși de ienupăr” (Psalm 120.2-4). Mai mult decât pentru Iosif se potrivesc pentru El cuvintele: „Niște martori mincinoși se ridică și mă întreabă de ceea ce nu știu. Îmi întorc rău pentru bine, mi-au lăsat sufletul în pustiu”; sau celelalte: „Cei ce mă urăsc fără temei sunt mai mulți decât perii capului meu; ce puternici sunt cei ce vor să mă piardă, cei ce pe nedrept îmi sunt vrăjmași! Trebuie să dau înapoi ce n-am furat” (Psalm 35.11,12; 69.4).

Și înapoia Lui, ca și înapoia lui Iosif, s-au închis, vorbind simbolic, porțile ale unei închisori întunecate, îngrozitoare: „Ai îndepărtat de la mine pe toți cunoscuții mei, m-ai făcut o urâciune pentru ei; sunt

închis și nu pot ieși” (Psalm 88.8). Fie că noi privim pe Iosif, sau Contramodelul lui măreț, noi avem cu adevărat motiv, și în exercițiile căilor noastre „să răbdăm, făcând bine și suferind”, căci „aceasta este plăcut lui Dumnezeu” (1 Petru 2.20).

O nouă confirmare: Geneza 39.21-23

În ultimul nostru studiu am văzut ce au făcut oamenii cu martorul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l-a trimis la ei. Și Iosif însuși? Este remarcabil, că aici – exact ca atunci când l-au aruncat în groapă și l-au vândut ca sclav – au făcut într-adevăr comerț cu el, însă el însuși nu iese în evidență nici ca cel care duce tratative și nici vorbind. *Iosif tace!* Probabil un singur cuvânt din partea lui l-ar fi determinat pe stăpânul lui să asculte cu atenție și să rupă toată țesătura de minciună! Din nou ni se aduce aminte de Acela, despre care se spune: „El nu Și-a deschis gura”, - „Fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept” (1 Petru 2.23).

Aceasta este ceea ce a făcut Iosif, și prin aceasta a dovedit că în sufletul lui locuia nu numai adevărata temere de Dumnezeu, și ci încrederea simplă în Dumnezeu. El posedă o revelație din partea lui Dumnezeu, și această revelație îi promitea un loc înalt (Geneza 37.5 și versetele următoare), și dacă avea parte exact de contrariul a ceea ce Dumnezeu a făgăduit, totuși el nu se îndoia, ci nădăjduia, „până la timpul când s-a împlinit ce a spus; Cuvântul Domnului l-a încercat” (Psalm 105.19). Ce încurajator este pentru noi tabloul acestui tânăr temător de Dumnezeu, dedicat lui Dumnezeu! Cuvântul Domnului i-a vorbit despre puterea lui Dumnezeu care îl va elibera din încercare; dar atâta timp cât aceasta nu a avut loc, El i-a făcut parte de dragostea instructivă a lui Dumnezeu și de compasiunea lui Dumnezeu, care fac inima fericită și o „mângâie” chiar și în „valea umbrei morții”.

Ce măreț este exprimată aici această compasiune divină! „Și *Domnul* era cu Iosif și Și-a revărsat îndurarea peste el” (versetul 21). Cât de mult trebuie să-i fi luminat această bunătate a lui Dumnezeu întunericul închisorii! Cum a cântat „robul *Domnului*, David” despre ea! „Bunătatea Ta, Doamne, ajunge până la ceruri, și credințioșia Ta până la nori. ... Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fii oamenilor adăpost. Se satură de belșugul casei Tale, și-i adăpi din suvoiul desfătărilor Tale” (Psalm 36.5 și versetele următoare, și titlu).

Adăpat din acest „suvoi al desfătărilor, al bunătății lui Dumnezeu, care „este mai bună decât viața” (Psalm 63.4), Iosif a găsit har și în ochii noului lui stăpân, căpetenia închisorii (versetul 21). Și despre Daniel citim; când el „s-a hotărât în inima lui să nu se întineze cu alimentele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul”, Dumnezeu a făcut ca Daniel „să capete bunăvoință și îndurare înaintea căpeteniei famenilor” (Daniel 1.8,9). Astfel perseverența în încercări aduce câștig, nu numai spre interior, ci deseori și în exterior, așa cum citim mai târziu despre poporul Israel: „Voi da poporului acestuia favoare în ochii egiptenilor, ... nu veți ieși fără nimic” (Exod 3.21; compară cu Exod 11.3; 12.36). Și încă o dată poporul acesta a avut parte sub mâna care disciplinează și totuși plină de compasiune a lui Dumnezeu: „Și a făcut să găsească milă înaintea tuturor celor care-i luaseră captivi” (Psalm 106.46).

„Și căpetenia închisorii a dat în mâna lui Iosif pe toți cei închiși care erau în închisoare; și, orice se făcea acolo, el făcea” (versetul 22). Încercarea încă dura, dar amărăciunea ei a slăbit; picioarele lui Iosif au fost eliberate din butuci, și lanțurile au căzut de la mâinile lui. Curând el a ocupat aceeași poziție de încredere între zidurile închisorii, așa cum o avea în afara zidurilor închisorii.

„Căpetenia închisorii nu mai supraveghea nimic din ce era sub mâna lui, pentru că Domnul era cu el; și Domnul făcea să prospere ce făcea el” (versetul 23). Ce mărturie desăvârșită i se dă iarăși lui Iosif și aici! Sunt aproape aceleași cuvinte, pe care le-am citit deja mai înainte (compară cu versetele 4-6). Noua lui adevărire dă naștere la admirație din partea noastră; căci nicidecum nu se spune că totdeauna după prima adevărire urmează și o a doua, și în afară de aceasta în asemenea împrejurări mai grele. Astfel mânia nedreaptă a lui Potifar a dus la glorificarea desăvârșită a lui Dumnezeu; vom vedea mai clar pe parcursul relatării inspirate, că și în acest caz „mânia omului trebuie să-L laude”; și a venit și ziua în care El „Se va încinge cu rămășița mâniei” – în judecată asupra acestei țări care nu poate suferi pe cel drept (Psalm 76.10).

Unelte noi ale lui Dumnezeu: Geneza 40.1-8

„Și a fost așa: după acestea, paharnicul împăratului Egiptului și brutarul lui au păcătuit împotriva stăpânului lor, împăratul Egiptului” (versetul 1). Iarăși am ajuns la o perioadă din viața lui Iosif; căci evenimentul despre care auzim, va trebui să devină pentru el, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, de o importanță deosebită. Nu ca și cum Iosif ar fi recunoscut acum deja aceasta; s-ar putea ca în lunile sau anii închiderii sale înapoia zidurilor închisorii să fi deschis unuia dintre „cei închiși ai împăratului” și să fi închis după el. Cel mult, căci aceasta în afară cel puțin nu era un eveniment care avea loc în fiecare zi; căci amândoi funcționarii curții, care „au păcătuit împotriva stăpânului lor”, făceau parte dintre cei mai înalți și cei mai aleși funcționari ai curții (suveranii antichității trăiau în teamă permanentă de atentate la viață și otravă; de aceia cei care dădeau împăratului pâinea și vinul făceau parte dintre slujitorii cei mai demni de încredere), și după mulți ani era încă vorba de „păcatul lor” (Geneza 41.9). Însă Iosif nu putea încă să vadă acum cum s-a gândit Dumnezeu să folosească acest eveniment și pe acești funcționari pentru scopurile Sale.

„Și faraon s-a mâniat foarte tare pe amândoi dregătorii săi, pe mai-marele paharnicilor și pe mai-marele brutarilor. Și i-a pus sub pază în casa căpeteniei gărzilor, în închisoare, în locul unde era închis Iosif” (Geneza 40.2,3; compară cu 41.10). Minunat! Întemnițați sunt aduși întâi în aceeași casă, apoi în aceeași închisoare, și în cele din urmă în aceeași încăpere, unde era Iosif; căci acești bărbați nu trebuiau să fie altceva, decât unelte noi ale lui Dumnezeu – figuri noi pe tabla pe care Jucătorul divin va conduce jocul fără greșală spre un final fericit. Așa cum mai înainte El a folosit pe ismaeliți și pe Potifar, așa folosește El acum pe acești doi făcători de rele, și chiar fapta lor rea, care a produs mânia împăratului – care este „ca răcnetul unui leu tânăr”, și „ca solii morții” (Proverbe 19.12; 16.14).

În același timp însă Dumnezeu, care călăuzește nu numai împrejurările, ci și inimile, a lucrat și în inima lui Potifar; căci el este „căpetenia corpului de gardă”, despre care auzim acum (compară cu Geneza 39.1; a nu se confunda cu „căpetenia închisorii” din Geneza 39.21 și versetele următoare). El, care probabil niciodată nu a crezut cu adevărat în vinovăția lui Iosif, i-a acordat iarăși încrederea sa; Iosif a fost pus de el să aibă grijă de cei doi întemnițați cu vază, care ca și el fuseseră la curte, „și el le slujea. Și au fost câteva zile sub pază” (Geneza 40.4). Aici ne oprim involuntar: Iosif, nevinovatul, sub pază între doi făcători de rele! Un tablou se ridică înaintea noastră, care se referă la adevăratul Iosif și despre care suntem obișnuiți, căci el permanent ne impresionează profund: Hristos, Cel drept și Cel sfânt, atârând pe cruce între doi tâlhari! „Și s-a împlinit Scriptura care zice: „Și a fost socotit printre cei fără de lege” (Marcu 15.27,28). –

„Și într-o noapte amândoi au visat un vis, fiecare visul său, fiecare cu interpretarea visului său, paharnicul și brutarul împăratului Egiptului, care erau închiși în închisoare” (Geneza 40.5; compară cu

41.11). Un eveniment nou deosebit intervine: două vise, o revelație divină directă. Ea este făcută la doi oameni păgâni, care stăteau în închisoare ca făcători de rele – la amândoi în aceeași noapte, fiecare în „cu interpretarea visului său”, aceasta vrea să spună (ceea ce nicidecum totdeauna este la fel), cu importanță deosebită, cu efect larg! Și amândoi nu au rămas surzi la această revelație divină, așa cum noi trebuie să spunem cu rușine uneori despre noi credincioșii, - despre noi, care avem în mâini o revelație mai mare și mai clară a lui Dumnezeu, Cuvântul Său scris. Și despre faraon citim, că după visul său „duhul îi era tulburat” (Geneza 41.8), și când Nebucadnețar a primit o astfel de revelație, „somnul lui a fugit de la el”. Da, când Belșatar a văzut scrisul tainic „pe tencuiala zidului palatului împăratului”, „fața împăratului s-a schimbat și gândurile sale l-au tulburat; și încheieturile coapselor sale s-au dezlegat și genunchii săi s-au izbit unul de altul” (Daniel 2.1; 4.5; 5.6). Și Daniel însuși este de mai multe ori un exemplu pentru impresia profundă pe care revelațiile divine le pot produce asupra unui om, în care locuiește teama de Dumnezeu, cu toate că aceste revelații nu se referă la el personal.

Însă aici, la acești doi funcționari era așa; și evident ei simțeau aceasta într-o măsură așa de mare, că nu putea rămâne ascunsă. „Și dimineața Iosif a intrat la ei și i-a privit și, iată, erau triști. Și a întrebat pe dregătorii lui Faraon ... zicând: „De ce sunt fețele voastre triste?”” (Geneza 40.6,7). Iosif a văzut, și-a dat seama și a întrebat! Ce frumoasă mărturie iarăși despre purtarea de grijă în slujba încredințată lui; pe el îl călăuzeau sentimentele purtării de grijă și ale dragostei, potrivit cu Dumnezeu. Se găsesc ele și la noi? Avem și noi un ochi atent pentru bunăstarea aproapelui nostru? – La Boaz le vedem față de Rut, slujitoarea (Rut 2.5 și versetele următoare). Și despre Elcana, tatăl lui Samuel, citim cum a observat „întristarea mare” a soției lui; în timp ce ochii slabi ai lui Eli o considerau ca fiind beată, el i-a zis: „Ana, de ce plângi? Și de ce nu mănânci? Și de ce este întristată inima ta?” (1 Samuel 1.8). Asemănător a întrebat împăratul Artaxerxes pe paharnicul lui, Neemia: „Pentru ce este tristă fața ta, deși nu ești bolnav? Aceasta nu este decât întristare de inimă” (Neemia 2.2). Însă Domnul, Cel care cercetează inimile, a știut în mod deosebit „să ajute cu un cuvânt pe cel obosit” – cu o întrebare prietenoasă despre motivul întristării lor, El deschide inima, gura și urechea ucenicilor care mergeau spre Emaus (Isaia 50.4; Luca 24.17 și versetele următoare). Fie ca și în această privință să învățăm de la El, precum și de la modelul Lui, Iosif!

„Și ei i-au zis: „Am visat un vis și nu este nimeni care să-l interpreteze”. Și Iosif le-a zis: „Nu sunt ale lui Dumnezeu interpretările? Istorisiți-mi dar visul vostru!” (versetul 8). Și Faraon a trebuit mai târziu să mărturisească: „Am visat un vis și nu este nimeni care să-l interpreteze”, cu toate că el a chemat la sine pe „toți ghicitorii Egiptului și pe toți înțelepții lui” (Geneza 41.8,15). Însă sârmanilor întemnițați le era închis drumul spre interpretarea acestor vise, și de aceea exclamația lor deznădăjduită. Însă noi știm, că era așa, cum Daniel a spus mai târziu lui Nebucadnețar: „Taina pe care a cerut-o împăratul nu pot s-o arate împăratului înțelepții, descântătorii, cărturarii și astrologii. Dar este un Dumnezeu în cer, care descoperă tainele” (Daniel 2.27,28) – așa cum spune și Iosif aici: „Nu sunt ale lui Dumnezeu interpretările?” La ce le-au folosit acestor întemnițați toți înțelepții Egiptului? Dar, oricât de mare era necazul și consternarea celor doi bărbați, oricât de tristă părea situația lor – Iosif era acolo, bărbatul credincios al lui Dumnezeu, temătorul de Dumnezeu. Așa cum a recunoscut Potifar, și mai târziu Faraon și lumea întregă, chiar și frații vrăjmași, tot așa acum și acești doi „închiși ai împăratului” au trebuit să recunoască cine era Iosif; și ei înșiși și visele lor trebuiau să fie mijloacele spre împlinirea și deplina realizare a gândurilor lui Dumnezeu referitoare la Iosif.

O slujbă nouă: Geneza 40.9-23

„Și mai-marele paharnicilor a istorisit visul său lui Iosif și i-a zis: „În visul meu, iată, era o viță înaintea mea. Și în viță erau trei mlădițe ...” (Geneza 40.9.10). Așa începe să relateze unul din cei doi „închiși ai împăratului” la solicitarea prietenoasă a lui Iosif: „Istorisiți-mi dar visul vostru!”. Și cu adevărat, noi înțelegem că acest vis, această revelare divină, era potrivită ca să trezească interesul cel mai mare al bărbatului suferind, detronat din funcția lui, acum aflându-se de multă vreme în închisoare. Căci evident judecata îl amenința direct; vița, pe care el a văzut-o, stătea în legătură cu timpurile trecute fericite! Apoi un număr misterios, o creștere nenatural de rapidă – și, încununând toate, în cele din urmă un sfârșit surprinzător, promițând fericire! „Și paharul lui Faraon era în mâna mea; și am luat strugurii și i-am stors în paharul lui Faraon și am dat paharul în mâna lui Faraon” (versetul 11). Aceasta nu era altceva, decât exercitarea din nou a funcției lui de mai înainte; avea el voie, ca cel care stătea în închisoare ca unul pe care îl aștepta moartea, putea el cu adevărat să mai spere cu adevărat la aceasta? Înțelegem, că el dorea să aibă certitudine prin interpretarea visului.

Ce bine, că pentru el era „un trimis”, „un tâlmăcitor din o mie” (Iov 33.23); căci Dumnezeu i-a trimis nu numai visul, ci și pe Iosif, singurul între toți interpreții din toată țara Egipt, care era capabil, să-i tâlmăcească revelarea divină. Și astfel vedem aici pe Iosif într-o slujbă nouă, mai înaltă, despre care până aici nu am citit că el a exercitat-o. El a fost credincios, „credincios în lucrurile mici”, acum Dumnezeu putea merge cu el mai departe și să-i încredințeze mai mult. Curăției divine din el i s-a adăugat pricepera divină; căci Dumnezeu dă „celui ce are”, și măsoară cu măsura cu care noi măsurăm (compară cu Marcu 4.24,25). Așa vedem și la Iosua și Samuel; și vedem de asemenea și la Daniel și cei trei prieteni ai lui. Nu numai că, după încheierea timpului de probă, „fețele lor arătau mai frumoase și mai grase la carne”, ci ei au fost găsiți și „de zece ori mai buni decât toți cărturarii și descântătorii”, care erau în întreg imperiul babilonian (citește Deuteronom 34.9; 1 Samuel 3.19-21; Daniel 1.15,17-20).

Așa apare Iosif cu darurile dăruite lui și vestește paharnicului tâlmăcirea visului lui. „Cele trei mlădițe sunt trei zile. Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul și te va așeza din nou în locul tău și vei da paharul în mâna lui Faraon, în felul de mai înainte, când erai paharnicul său” (versetele 12.13; compară cu Geneza 41.12). Deci acesta era adevărul: acest vis misterios, această revelare divină, a vorbit mai-marelui paharnicilor despre har! Putea fi o veste mai fericită pentru el, care stătea închis ca făcător de rele, cu moartea înaintea ochilor? „Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul.” – „Peste trei zile”, așa a vestit Iosua, „veți trece Iordanul acesta”, ca poporul să ajungă în țara pe care Domnul le-a promis-o (Iosua 1.11). Fericit ultim timp de așteptare, mesaj prețios pentru poporul obosit! S-a auzit vreodată în timpul lungii călătorii prin pustiu un sunet mai mângâietor? Da, „ce frumoase sunt pe munți picioarele celui care aduce vești bune, care vestește pacea, care aduce vestea bună, care vestește salvarea!” (Isaia 52.7). Nu există o slujbă mai frumoasă pentru noi decât aceea de a avea dreptul să vestești harul, pe care Dumnezeu l-a făgăduit. – Însă acela căruia Dumnezeu îi dă pricepere, știe că Dumnezeu nu numai făgăduiește har, ci El și judecă răul.

Celălalt închis nu înțelege aceasta și gândește – ca Agag înaintea lui Samuel -, când vede că „interpretarea era bună” pe care a dat-o Iosif, că „amărăciunea morții a trecut” de la el (versetul 10; 1 Samuel 15.32). Și visul, pe care el îl povestește acum, amintește de funcția lui de odinioară și include acel număr însemnat; dar o creștere, o dezvoltare nu găsim aici, ci mai degrabă un final îngrijorător, subit. Desigur el poartă „în coșul de deasupra tot felul de alimente pentru Faraon”, dar ele nu ajung în mâna acestuia, ci „păsările le mâncau din coșul de pe capul său” (Geneza 40.17). Aceasta nu era har, aceasta era judecată, și Iosif nu ezită să facă cunoscut sârmanului destinat morții gândurile lui

Dumnezeu cu toată seriozitatea lor (compară cu Faptele Apostolilor 20.20,26,27).

„Cele trei coșuri sunt trei zile. Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul de pe tine și te va spânzura pe un lemn; și îți vor mânca păsările carnea de pe tine” (versetul 19). Ce vis îngrozitor, sumbru! Da, el vestește judecată; nici o sclipire de har nu luminează din el, și termenul stabilit este scurt; ce îngrozitor, inevitabil! „Încă trei zile ...”, așa s-a spus și aici; aceleași trei zile, pe care paharnicul le-a petrecut într-o așteptare fericită, trec pentru el, mai marele brutarilor, într-o „așteptare îngrozitoare a judecății” (compară cu Evrei 10.27), a cărei apropiere i-a făcut-o cunoscut nimeni altul neînsemnat, ci Dumnezeu, care nu minte.

Dar cum este, cititorul meu, când este vorba nu de o judecată temporală, ca aici, ci de una veșnică? Nu de mânia unui Faraon, ci de mânia Dumnezeului cel viu? Despre aceasta avem în Scriptură un tablou bine cunoscut de tine; și acolo Dumnezeu a lăsat scurt înainte să răsunе glasul Său de atenționare: „Încă șapte zile și voi face să plouă asupra pământului patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge de pe fața pământului orice ființă pe care am făcut-o” (Geneza 7.4). Acesta era un ultim termen, scurt și bine venit pentru aceia care au fost feriți în corabie. Însă câte zile mai sunt până la sfârșitul timpului actual de har – dacă sunt șapte, sau trei sau mai puține – Dumnezeu nu ne-a spus. De aceea grăbește-te și pune-te în siguranță, dacă încă nu te-ai pus, în contraimaginea acestei corăbii, în Hristos. Căci ce spune Dumnezeu, va avea loc; și vai de aceia care îndrăznesc să-L facă mincinos! (1 Ioan 5.10).

„Și a fost așa: a treia zi, de ziua nașterii lui, Faraon a făcut un ospăț tuturor robilor săi și a înălțat capul mai-marelui paharnicilor și capul mai-marelui brutarilor printre robii săi” (versetul 20). Jocul de cuvinte, pe care Duhul lui Dumnezeu îl folosește aici și în locul anterior, este potrivit să ne facă clar toată seriozitatea acestei întâmplări duble. Unul a fost ridicat la demnitatea lui de odinioară, celălalt pe lemnul blestemat; spânzurătoarea! Unul din făcătorii de rele grațiat, celălalt spânzurat – asemenea celor doi care erau acolo cu adevăratul Iosif la cruce! Înștiințarea divină s-a împlinit, totul s-a petrecut „după cum le interpretase Iosif” (versetele 21.22). A avut loc un ospăț împărătesc, și unul dintre cei închiși își face datoria din nou în funcția sa de onoare, în timp ce celălalt, exclus de la aceasta, devine hrana înfiorătoare a păsărilor cerului afară pe locul de judecată. Dragă cititorule, cândva „vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam și Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor; iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 8.11,12). Și va fi o altă masă – unul din multele tablouri despre judecățile diferite ale lui Dumnezeu – o masă, la care sunt invitate păsările cerului, „marea masă a lui Dumnezeu” (Apocalipsa 19.17,18).

Ferice de aceia care primesc har din gura adevăratului Iosif, și nu judecată!

O experiență nouă: Geneza 40.14,15,23

Cu noua slujbă, de care Dumnezeu i-a făcut parte lui Iosif în închisoare, trebuie să se lege pentru el o altă experiență nouă, serioasă și importantă. De regulă aceasta are loc astfel; căci în timp ce harul lucrează prin noi asupra altora, el se preocupă totodată să fie la lucru și în noi și să ne perfecționeze lăuntric.

Când Iosif a făcut cunoscut mai-marelui paharnicilor interpretarea visului, care îi promitea eliberare și har, atunci din inima lui au izbucnit cu nouă putere sentimente care erau în legătură cu starea sa proprie tristă. Iarăși s-au deschis ușile închisorii pentru un închis și harul și libertatea au chemat un făcător de rele – nu a bătut în sfârșit ceasul eliberării și pentru el, care fără motiv și nevinovat putrezea în

închisoare? Nu i s-a oferit lui aici probabil o ocazie care niciodată nu va mai veni, ca prin intervenția celui eliberat să ajungă și el iarăși în libertate?

„Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul și te va așeza din nou în locul tău ... Dar adu-ți aminte de mine când îți va fi bine și arată bunătate față de mine, și amintește de mine lui Faraon și scoate-mă din această casă” (Geneza 40.14). Așa a vorbit Iosif, înainte să vină celălalt închis la el, și cu siguranță noi, în situația lui, am fi vorbit la fel sau asemănător. Nu se putea presupune, că Dumnezeu i-a dat această ocazie, și că mâna Lui i-a trimis în cale pe acest om cu mare influență? Deci, am văzut deja, că fără îndoială așa era; însă într-un alt sens, decât Iosif s-a gândit. Ceasul lui Dumnezeu, ocazia lui Dumnezeu, nu venise încă, oricât de explicabil ni s-ar părea și nouă, că cel greu încercat credea că venise.

Omenește de înțeles și desigur era deci evident, că Iosif a vorbit așa; însă o altă întrebare este, dacă era demn de Iosif să vorbească în felul acesta. Până aici nu am auzit de la el, că în adâncimea prin care trecea viața lui și-ar fi căutat refugiu în altă parte decât la Domnul. Nu i-a venit gândul să facă așa, din cauză că acum s-a abătut de la această obișnuință binecuvântată și verificată?

„Adu-ți aminte de mine când îți va merge bine”, a spus Iosif. Asemănător a vorbit și Abigail, și o mie de ani mai târziu tâlharul de pe cruce: „Când Domnul va face bine domnului meu, atunci adu-ți aminte de roaba ta.” „Amintește-ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta” – însă amândouă persoanele au recunoscut, că era „Unsul Domnului” – chiar dacă în sens diferit -, cel căruia îi adresau rugămintea lor (1 Samuel 25.31; Luca 23.42). Ce bine putea Iosif să aștepte de la acest păgân, chiar dacă el era o persoană sus pusă și cu influență? „Arată bunătate față de mine”, continuă el să spună – cum putea el, peste care Domnul „Și-a revărsat îndurarea” (Geneza 39.21) începând din prima zi a întemnițării sale ca nevinovat, să roage un om să-i acorde bunătate și mijlocire?

Și totuși, noi nu îl condamnăm; noi nu știm dacă noi înșine, fiind puși la probă în același fel, vom fi găsiți în totul la înălțimea credinței. „Arată bunătate față de mine, și amintește de mine lui Faraon și scoate-mă din această casă” – noi înțelegem strigătul în necaz, în care trăia inima adânc încercată a sârmanului întemnițat nevinovat. Ne imaginăm că „această casă” – „groapă”, așa cum el o numește imediat după aceasta – era un loc de permanente exerciții ale inimii, însă totodată și un loc al permanentelor atacuri din partea vrăjmașului. Astfel ceea ce până atunci era pentru el un prilej de a fi liniștit și a se odihni în dragostea lui Dumnezeu, - conștiința nevinovăției lui și a conștiinței bune – a devenit mobilul nerăbdării și sursa sentimentelor amare.

„Am fost furat din țara evreilor și nici aici nu am făcut nimic ca să mă pună în groapă” (versetul 15). Este singura dată în relatarea despre anii întemnițării sale, când găsim o astfel de exprimare a simțămintelor sale. Suferință amară și un suflet adânc umilit se văd în acestea, dar totodată și noblețea de caracter a unei inimi încercate în prezența lui Dumnezeu. Căci acest cuvânt scurt de plângere nu conține nici o acuzare a acelor care în răutatea și nedreptatea lor au provocat această suferință, nu amintește cu nici o silabă, nici o aluzie la frații lui vrăjmași și la soția lui Potifar – arată că Iosif chiar și în aceste momente are autoritate deplină asupra inimii sale.

Termenul de trei zile acordat celor închiși trece, zarva sărbătorii zgomotoase pătrunde de departe în închisoare – ziua obișnuită vine – paharnicul repus în funcția sa va împlini cu siguranță rugămintea! Dar zi după zi trece, și nu se petrece nimic; cu toate că totul a avut loc „așa cum a tălmăcit Iosif”, acesta aștepta în zadar. „Dar mai-marele paharnicilor nu și-a adus aminte de Iosif și l-a uitat” (versetul 23). „Când i-a mers bine” i-a dispărut din memorie însoțitorul la nefericire.

Nu a fost prima dată și nici ultima dată, când a avut loc așa ceva și cel strâmtorat a fost uitat în necazul lui. Și Iov se plânge de o suferință de care nu s-a făcut vinovat: „Rudele mele m-au părăsit și prietenii mei de aproape m-au uitat” (Iov 19.14). Și David exclamă: „Sunt uitat de inima lor ca un mort; am ajuns ca un vas sfărâmat” (Psalm 31.12). Știm că aceste cuvinte se potrivesc în mod deosebit la Unul mai mare, la Domnul nostru, care în munca sufletului Lui a strigat: „Aștept să-i fie cuiva milă de Mine, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc niciunul” (Psalm 69.20).

Însă Iosif s-a încrezut într-un om și a fost dezamăgit; „doi ani” a trebuit să aștepte, „până s-a împlinit cuvântul Său”, cuvântul Domnului, pe care el ca băiat l-a auzit în vis (Psalm 105.19). O zi după alta a trecut încet și monoton (în capitolul 41.1 se spune „după doi ani”), până a bătut ceasul eliberării și înălțării lui, dar pentru aceste zile lungi de așteptare era valabil celălalt cuvânt din versetul citat: „Cuvântul Domnului l-a încercat” (Psalm 105.19). De aici înainte el a trebuit să învețe ceea ce spune mai târziu profetul: „Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului”, sau psalmistul: „Nu vă încredeți în cei mari, în fiul omului, în care nu este mântuire. ... Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeu lui Iacov, a cărui nădejde este Domnul, Dumnezeuul său!” (Plângerile lui Ieremia 3.26; Psalm 146.3,5). „Mai bine să cauți adăpost în Domnul, decât să te încrezi în cei mari” (Psalm 118.9).

Dumnezeu Își aduce aminte: Geneza 41.1-13

„Și a fost așa: după doi ani Faraon a visat. Și, iată, stătea lângă râu” (Geneza 41.1). Pentru a treia oară un vis trebuia să aibă un rol însemnat în viața lui Iosif. Timp de „doi ani” se părea că nu numai maimarele paharnicilor, ci și Dumnezeu îl uitase. Spun „se părea”, căci credința știe și realizează că și această aparență înșeală. „Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează, ca să n-aibă milă de fiul pântecelui ei? Chiar dacă aceasta ar putea, totuși Eu nu te voi uita” (Isaia 49.15). În timp ce Iosif persevera în închisoare, în timp ce „Cuvântul Domnului îl încerca (*textual: curăța*)”, Dumnezeu pregătise demult planul eliberării lui – ajutorul trebuia să vină, dar el nu trebuia să vină de la oameni, ci de la El. Dacă noi nu am cunoaște lucrurile acestea din tinerețe, probabil am aștepta tensionați cum va continua povestirea. Mijloacele lui Dumnezeu sunt inepuizabile, căile de guvernare ale lui Dumnezeu sunt neîngrădite, și probabil niciunde nu întâlnim aceasta așa de evident ca în această carte, care ne relatează vârsta copilăriei a istoriei omenirii. În nici o altă carte nu întâlnim o așa alternare multicoloră de scene: suntem duși din grădina Eden în țara Nod, din cetățile lui Cain și a urmașilor lui la mormintele familiei credinței. Câteva capitole la rând ochii noștri privesc pe tot pământul locuit, apoi răsună iarăși la urechile noastre strigătul de la Babel, înaintea noastră se întinde câmpia roditoare a Iordanului sau munții despicați ai Hebronului. Călătorim împreună cu Iacov spre „țara copiilor răsăritului”, și îl urmăm pe Iosif în împrejurările apăsătoare ale sclaviei în Egipt, până la închisoare. După aceea părăsim iarăși această scenă și deodată și direct suntem conduși în dormitorul împăratului, fără ca pentru aceasta la început să cunoaștem motivul corelațiilor divine.

„Faraon a visat. Și, iată, stătea lângă râu.” Acest râu este artera de viață a Egiptului, Nil, și istoria lui milenară povestește despre timpuri bune și timpuri rele. Este același râu în care mai târziu Faraonul, „care nu cunoștea pe Iosif”, a aruncat pe întâi-născuții ai lui Israel și dintre trestiiile căruia fiica lui a scos în siguranță coșulețul cu băiețelul Moise; același râu ale cărui ape acest Moise a trebuit după aceea să le transforme în sânge – o judecată îngrozitoare. Și cu privire la viitorul îndepărtat Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre acest „râu” – că el „va seca și se va usca”; deoarece Faraon „zice: „Râul este al meu și eu l-am făcut”, de aceea, iată, sunt împotriva ta și împotriva râurilor tale. Și voi face țara Egiptului pustiuri aride și părăsite ...” (Isaia 19.5-7; Ezechiel 29.9,10). Vedem că iarăși era un vis a cărui

importanță pentru cel care l-a visat se recunoștea de la început.

Din acest râu, dătătorul fertilității, se ridică acum de două ori șapte vaci, simbol al fertilității; căci așa era venerată vaca în vechiul Egipt. Însă în timp ce primele vaci „erau frumoase la vedere și grase” (versetele 2 și 18), vacile care se ridică după ele oferă un tablou opus; ele sunt slabe, „uscate și foarte urâte la vedere”, așa cum spune Faraon după aceea: „cum n-am văzut niciodată în toată țara Egiptului atât de urâte” (versetele 3 și 19). Și în timp ce primele șapte „pășteau printre trestii”, celelalte se comportă total nenatural, au mâncat pe cele șapte vaci grase (versetele 4 și 20). „Și au intrat în pântecele lor și nu se putea cunoaște că intraseră în pântecele lor; și erau urâte la vedere, ca la început” (versetul 21). Ce impresionant! „Și Faraon s-a trezit”.

În visul al doilea persoana împărătească care doarme vede nu numai tabloul fertilității, ci rodul însuși: „Șapte spice de grâu ieșeau dintr-un singur pai, groase și frumoase (grâul egiptean dă naștere la trei sau mai multe spice pe un pai, cel din mijloc fiind plin și mare, iar cele laterale sunt mai slabe. Remarcabil în acest tablou din vis era deci nu că pe un pai erau șapte spice, ci că toate aceste șapte spice erau „groase și frumoase”.); și după acestea iarăși același număr de spice seci, subțiri, arse de vântul de răsărit, care au înghițit pe primele (versetele 5-7; 22-24; 27). „Și Faraon s-a trezit și, iată, era un vis.”

Dar cu toate că era un vis, Faraon simțea evident, așa cum înainte de el simțeau cei doi închiși, că el sta aici înaintea unei taine a unei revelații supranaturale, importante. „Și a fost așa: dimineața, duhul îi era tulburat. Și a trimis să cheme pe toți ghicitorii Egiptului și pe toți înțelepții lui. Și Faraon le-a istorisit visul său, dar nimeni nu l-a putut interpreta lui Faraon” (versetul 8). Sărmanul Faraon! Pe el nu l-a întâmpinat nici un Iosif în dimineața de după noaptea semnificativă! În privința aceasta cei închiși ai lui de mai înainte stăteau mult mai bine, și toată autoritatea și puterea lui suverană nu au putut să-l ajute în cazul acesta. „Nici unul n-a putut să le explice lui Faraon” – auzim mai târziu de două ori mărturisirea aceasta din gura lui (versetele 15 și 24). Unele vise probabil i le-a tălmăcit vreunul din preoții lui ghicitori; dar față de revelarea aceasta divină „nebulia lor a fost arătată deplin tuturor” (compară cu 2 Timotei 3.9), căci omul nicidecum nu posedă organul care să-l facă capabil să înțeleagă înștiințările venite de la Dumnezeu. „Nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu”, „căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște” (1 Corinteni 2.11,14; compară cu Ioan 3.3).

Aici intervine Dumnezeu în harul Său minunat; a sosit ceasul, când El Se gândește atât la Faraon, cât și înainte de toate la robul Său răbdător și perseverent. „Atunci mai-marele paharnicilor a vorbit lui Faraon, zicând: „Astăzi îmi aduc aminte de greșelile mele” (versetul 9). Dumnezeu Își aduce aminte, dar și mai-marele paharnicilor își aduce aminte. Totul în această istorisire prețioasă, pe care o studiem, are în centru pe Iosif, robul lui Dumnezeu; și mai-marele paharnicilor, căruia acest Iosif i-a făcut mai înainte un serviciu așa de mare, a uitat pe Iosif. Acum în sfârșit, după așa timp îndelungat, devine conștient de valoarea serviciului făcut de acest bărbat, dar în timp ce se gândește la el, trebuie să se gândească și la „greșelile lui”. Tot ce a fost pe drumul lui, precum și înțelepciunea deosebită a celui „tânăr evreu” se ridică înaintea ochilor lui lăuntrici, precum în cele din urmă și mesajul despre judecată și har, pe care el l-a auzit odinioară din gura lui. – Nu sunt printre cititorii acestor rânduri unii care „au uitat pe Iosif” – pe adevăratul Iosif -, deoarece nu au rămas conștienți de valoarea mare a acestei Persoane? Într-un astfel de caz și nouă ne vine greu să ne întoarcem înapoi în duhul nostru, până acolo unde noi l-am întâmpinat pentru prima dată.

Nu rugămintea lui Iosif, ci visul, pe care Dumnezeu l-a trimis lui Faraon, l-a făcut pe mai-marele paharnicilor să devină unealta pentru eliberarea lui Iosif. Dumnezeu S-a coborât, ca să Se folosească de

acest om, în care Iosif în zadar a văzut pe salvatorul lui; dar era Dumnezeu, Cel care a ajutat, și anume la ceasul Său. Dumnezeu Își aduce aminte, și Dumnezeu ajută, atunci când a venit ceasul Său – aceasta este ceea ce credința știe, practică și ține cu tărie.

Dumnezeu eliberează: Geneza 41.14-16

„Atunci faraon a trimis și a chemat pe Iosif. Și l-au scos în grabă din groapă” (versetul 14a). Ce moment: sosise sfârșitul timpului îndelungat, aproape nesfârșit! „Împăratul a trimis și l-a dezlegat; stăpânitorul popoarelor l-a eliberat” (Psalm 105.20). Ceasul libertății prețioase a bătut; Dumnezeu Însuși a fost cel care a deschis porțile închisorii pentru robul Său găsit credincios. Căci cine era Faraon, cine era mai-marele paharnicilor, cine erau cei trimiși, care „l-au scos în grabă din groapă”? Ce erau ei altceva, decât unelte fără nici o bănuială în mâna unui Regent înțelept? „Dumnezeu era cu el și l-a scăpat din toate necazurile lui”, a spus Duhul Sfânt prin primul martir al Bisericii lui Hristos (Faptele Apostolilor 7.10). Aproximativ treisprezece ani, probabil începând cu vârsta de șaptesprezece ani, deci pe parcursul întregii lui tinereți, Iosif a trecut de la o încercare la alta. Nu știm câți ani dintre aceștia i-a petrecut în închisoare; dar cu puțină imaginație ne putem transpune în sentimentele care l-au cuprins acum la eliberarea lui deodată. Și în cele ale lui Samson, când „l-au chemat din închisoare” și după o viață ratată i-au acordat încă o dată o oră de libertate (Judecători 16.25 și versetele următoare). Și în cele ale lui Iov, pe care Dumnezeu, vorbind simbolic, „l-a îngrădit din toate părțile” și „i-a pus picioarele în butuci” (Iov 3.23; 13.27) – noi cunoaștem „sfârșitul dat lui de Domnul”, căci „Domnul era plin de milă și îndurător” : „Domnul a întors captivitatea lui Iov ... și Domnul a dat lui Iov de două ori mai mult decât avusese înainte” (Iacov 5.11; Iov 42.10). Și Ieremia și Daniel au ieșit din groapa aducătoare de moarte (Ieremia 38.10 și versetele următoare; Daniel 6.24), și îngerii lui Dumnezeu, fie în persoană sau ascuns înapoia puterilor naturii, au deschis închisorile în care stăteau apostolii în timpul prigoanelor de la început (Faptele Apostolilor 5.18,19; 12.6 și versetele următoare; 16.24 și versetele următoare). Și soarele din ziua învierii a luminat un mormânt gol și larg deschis: închisoarea cea mai întunecată și mai nedreaptă, care a existat pe acest pământ, a trebuit să elibereze prada ei cea mai prețioasă! El, Cel care la cruce a strigat: „sunt închis și nu pot ieși” și care în „groapa cea mai adâncă”, în „țărâna morții” nu a lăsat să I se scufunde încrederea, S-a ridicat biruitor din moarte – cine nu poate recunoaște, că în această întâmplare măreață, sublimă a eliberării lui Iosif din închisoare avem un model potrivit? -

„Și l-au scos în grabă din groapă.” Domnul a încercat mult timp răbdarea robului Său, dar când a venit ceasul său, temnicerul nu a avut voie să-l țină nici măcar o clipă mai mult. Și credința lui Iacov a fost pusă mult timp la încercare; apoi se spune: „Grăbiți-vă și suiți-vă la tatăl meu și spuneți-i ... coboară la mine, nu întârzia!” (Geneza 45.9,13). Fără nici o perspectivă de eliberare, Petru stătea păzit în închisoarea din Ierusalim, dar când îngerul Domnului a intrat pe această scenă, mesajul lui era: „Ridică-te repede!” – „și lanțurile i-au căzut de la mâini” (Faptele Apostolilor 12.7). De aproape două mii de ani Biserica Domnului așteaptă cu dor ziua în care El va reveni, dar când va bate ceasul acesta, totul va avea loc „într-o clipă, într-o clipeală de ochi” și noi vom fi „ca cei care visează”, când El „va întoarce pe captivii Sionului” (1 Corinteni 15.52; Psalm 126.1). Și când va veni momentul, la care psalmistul se gândește aici în primul rând, pentru poporul chemării pământești, atunci El „Se va înfășura cu râvna ca într-o manta”, și „vindecarea sa se va arăta repede” (Isaia 59.17; 58.8).

Când „truda lor s-a împlinit” și „nelegiuirea lui a fost iertată”, nu va mai fi nici o zăbovire, nici întârziere: „Cel încovoiat sub lanțuri va fi dezlegat curând și nu va muri în groapă, nici nu-i va lipsi pâinea” (Isaia 40.2; 51.14). Ce Dumnezeu minunat! Noi știm: „El nu necăjește, nici nu întristează cu plăcere pe fiii oamenilor” (Plângerile lui Ieremia 3.33). Și în cazul lui Iosif „în toată strâmtorarea lui, El a fost strâmtorat” și cu siguranță a așteptat cu mai mult dor decât cel închis momentul când a putut să

vestească „eliberarea celui captiv” și „să deschidă închisoarea celui încătușat” (compară cu Isaia 63.9; 61.1).

Numai Dumnezeu știa momentul când s-a împlinit școlarizarea, prin care a trecut Iosif, și ce scop urmărea Învățătorul divin; cum ar fi putut elevul să știe? În orice caz Iosif a fost așa de surprins de eliberarea lui, că mai întâi a trebuit să se aranjeze corespunzător situației, ca să apară înaintea lui Faraon: „Și el s-a bărbierit (din imaginile vechi rezultă că egiptenii din timpul acela purtau părul scurt; casta preoților avea chiar părul ras) și și-a schimbat hainele și a intrat la Faraon” (versetul 14). Și această caracteristică aparent neînsemnată se potrivește deplin imaginii lui Iosif; însă el știa nu numai ce este dator față de împărat, ci și ce se cuvine față de Dumnezeu.

„Și Faraon a zis lui Iosif: „Am visat un vis și nu este nimeni care să-l interpreteze și am auzit despre tine zicându-se că, îndată ce auzi un vis, îl interpretezi” (versetul 15). Aceasta nu era pentru Iosif o încercare mică, să recunoască tăcut această vorbire absolut naturală a împăratului păgân, sau chiar să și-o atribuie lui. Niciodată inima omului nu uită așa de repede pe Dumnezeu ei, ca imediat după o experiență făcută în prezența și credințioșia Sa. Însă Iosif nu a fost doborât de pericolul acestui moment; fie că ispitorul – fie el pe tărâm religios sau moral – venea mai mult din afară, din afara mediului lui, asupra lui, sau de pe tărâmul ascuns al gândurilor inimii sale – Iosif niciodată nu a uitat ce se cuvine față de Dumnezeu, niciodată el nu neglijează să-I dea numai Lui onoare în adevărată reverență și smerenie.

„Și Iosif a răspuns lui Faraon, zicând: „Nu este de la mine: Dumnezeu va da lui Faraon un răspuns bun” (versetul 16). Asemănător a spus el și „întemnițaților împăratului”: „Nu sunt ale lui Dumnezeu interpretările” (Geneza 40.8). Asemănător a spus mai târziu și Daniel lui Nebucadnețar: „Și mie, taina aceasta mi-a fost descoperită nu printr-o înțelepciune pe care o am eu mai mult decât orice viețuitor, ci pentru ca interpretarea să fie făcută cunoscut împăratului” (Daniel 2.30). Și aceeași vorbire o găsim la martorii mari ai Noului Testament; așa, când Petru spune poporului, după vindecarea ologului: „Bărbați israeliți ... de ce vă uitați lung la noi, ca și cum prin propria noastră putere sau evlavie l-am fi făcut să umble?” sau când Barnaba și Pavel în Listra își rup hainele plini de groază (Faptele Apostolilor 3.12,13; 14.12 și versetele următoare). „Nu că suntem capabili prin noi înșine să gândim un lucru ca venind de la noi înșine, ci destoinicia noastră este de la Dumnezeu”, a scris marele apostol al națiunilor (2 Corinteni 3.5). Și tot așa se întâlnește acest al său „însă nu eu” și în alte locuri (1 Corinteni 15.10) demn de cuvântul lui Iosif, pe care îl găsim aici. „Nu este de la mine” – acesta este primul cuvânt al lui Iosif în afara închisorii. Este o mărturie impresionantă din gura aceluia care a învățat în școala lui Dumnezeu să fie nimic, și căruia de aceea Dumnezeu a putut să-i deschidă ușa spre libertate.

Dumnezeu luminează: Geneza 41.17-36

Faraon povestește visul său, și anume, așa cum am văzut, mai detaliat și mai clar decât l-am auzit mai înainte de la el (compară cu versetele 19 și 21). Și cu toate acestea, cât de mult avea nevoie Iosif de înțelepciunea și lumina de sus, ca să interpreteze corect și de încredere această revelație din partea lui Dumnezeu – fără să mediteze mult timp asupra lui, ci așa, cum el sta acolo! S-ar putea să ne fie de folos, să ne transpunem un moment în această clipă importantă din viața tânărului.

Căci erau momente importante, pur și simplu decisive pentru Iosif. Sosise punctul de cotitură decisiv în viața lui, și el avea o bănuială despre aceasta. Deodată și pe neașteptate s-a văzut pus înaintea unei misiuni care era nu numai grea, ci și cu nespuse de multă responsabilitate – de a cărei îndeplinire corectă depindea nu numai soarta lui viitoare, ci și onoarea Dumnezeului său! Și să presupunem chiar, că Iosif

nu a înțeles destul de clar toate acestea – nu erau totuși împrejurările exterioare de așa natură să producă frică „tânărului evreu” de treizeci de ani? În fața celui mai puternic despot al lumii de atunci – în fața unui bărbat, la al cărui un simplu semn cu mâna se decidea asupra vieții și morții, el nu se teme de nimic; chiar și schimbarea rapidă a scenei de la închisoare la palat, chiar și prezența curții regale strălucitoare (compară cu versetele 37 și 38) nu l-au pus în încurcătură: stând deasupra împrejurărilor, liber de oameni, pe deplin prezent acolo pentru Dumnezeu! Așa stă Iosif acolo, în liniștea și luciditatea unui bărbat care s-a maturizat în școala lui Dumnezeu – cu adevărat încercat, „să se încreadă în Domnul cu toată inima și să nu se sprijine pe priceperea lui” (Proverbe 3.5).

„Și Iosif a zis lui Faraon: „Visul lui Faraon este unul singur: Dumnezeu a arătat lui Faraon ce va face” (versetul 25). Aceasta era clar și precis. Așa repetă el după aceea încă o dată (versetul 28), și așa a spus de la început, înainte să audă despre vis: „Dumnezeu va da lui Faraon un răspuns de bine” (versetul 16). Cu toate că misiunea lui era grea și cu urmări grave, ea însemna totuși un privilegiu mare, minunat; sau nu este nici un privilegiu ca la o vârstă așa de tânără să fi un mediator al gândurilor divine, un martor al lui Dumnezeu?

Această mărturie este dată unei țări, care mergea în întâmpinarea unei judecăți serioase. Cu toată seriozitatea el constată totodată: „Vor fi șapte ani de foamete” (versetul 27). Cele șapte spice goale, arse de vântul de răsărit arătau spre aceasta (versetele 6,23,27). Tot așa îi va merge mai târziu viței casei lui Israel (Ezechiel 17.10; 19.12); „Un vânt de răsărit va veni, vântul Domnului se va ridica din pustiu”, și fântânile și izvoarele vor seca (Osea 13.15; compară cu 2 Împărați 19.26; Psalm 129.6,7; Isaia 9.18 și versetele următoare). Și cât de des foametea devine un mijloc al judecății divine! „Șapte ani de foamete” vor amenința mai târziu și pe David, și asemănător găsim și în zilele lui Ilie și Elisei (2 Samuel 24.13; 1 Împărați 17.1 și versetele următoare; 2 Împărați 8.1 și versetele următoare). „Voi mări foametea asupra voastră și vă voi sfârâma toiagul pâinii”, zice Domnul despre Iuda. „De aceea, părinții vor mânca pe fiii în mijlocul tău, și fiii își vor mânca părinții” (Ezechiel 5.10,16). Foamete – ce cuvânt îngrozitor! Și la sfârșitul zilelor ea va fi una din nuiielele lui Dumnezeu: „vor fi foamete și epidemii, și cutremure în diferite locuri” (Matei 24.7).

Deci după cei șapte ani „de mare belșug în toată țara Egiptului” urmează șapte ani de foamete, și așa cum înfățișarea vacilor slabe nu s-a schimbat (versetul 21), tot așa atunci „tot belșugul va fi uitat în țara Egiptului și foametea va topi țara. Și belșugul nu va mai fi cunoscut în țară, din cauza foametei aceleia, pentru că va fi foarte grea” (versetele 30 și 31). – Nu va fi tot așa la acea judecată mare, acea „foamete” mare, nesfârșită, la condamnarea veșnică?

Ce a folosit omului bogat aflat în locul de chinuri, că „și-a primit deplin cele bune în timpul vieții sale”? (Luca 16.25). Așa le va merge tuturor celor care și-au căutat fericirea și satisfacerea în viața aceasta, în plăcerile lumii acesteia, și nu s-au gândit că „celor șapte ani de belșug” le vor urma cândva „șapte ani de foamete”. Cu mult mai bine îi mergea lui Lazăr, care mai întâi a dus lipsă și apoi fericire veșnică, cu cât mai fericiți sunt toți aceia care în locul părții pământești trecătoare au ales partea veșnică! Dacă aici jos drumul lor a fost lepădare de sine și renunțare, acolo sus vor fi „mângâiați”, ca Lazăr; apele întristării vor deveni acolo vin, și „vinul bun” vine la urmă: Dumnezeu va arăta alor Săi „în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate, în Hristos Isus” (Ioan 2.10; Efeseni 2.7). Care ordine este cea mai bună nu poate fi pusă sub semnul întrebării; dar cât de nebunesc este totuși, că mulți oameni au decăzut fără grijă lucrurilor văzute și nu iau seama la „foametea” care va veni! Și cu toate acestea ea nu este mai puțin clar mărturisită, decât a fost atunci „foametea foarte grea” din Egipt.

„Și, întrucât visul s-a arătat lui Faraon de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât de Dumnezeu și Dumnezeu îl va face curând” (versetul 23). Repet: ce fericire pentru Faraon și pentru țara Egiptului, da, pentru toată lumea din timpul acela, să aibă un Iosif! Cu câtă claritate interpretează el visul, și el este informat și cu privire la puterea unei mărturii duble (compară cu Deuteronom 19.15). Și cu toate acestea nu era vorba în primul rând de Egipt și de lume, ci de frații lui Iosif. Evenimente importante urmau să aibă loc, prin care *Domnul* voia să împlinească gândurile Sale cu privire la poporul Său, și astfel El Și-a ales un bărbat, pe care putea să-l introducă în aceste lucruri. „*Domnul Dumnezeu nu va face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi, profeții*” (Amos 3.7). Și tot așa citim: „*Domnul Se destăinuie celor care se tem pe El*” (Psalm 25.14). Și la Iosif „*Teama de Domnul era începutul înțelepciunii*” (Psalm 111.10).

Căci Dumnezeu nu numai alege, ci El și pregătește; confirmarea în public are ca premisă confirmarea în ascuns. Înainte ca David să pășească înaintea liniilor de luptă ale lui Israel cu cinci pietre din râu împotriva sabiei uriașului, el a omorât pe leu și pe urs la oile tatălui său. Înainte ca Iosif să talmăcească visele în palatul împăratului, el a făcut aceasta în ascunsul închisorii față de doi sărmani închiși împreună cu el. Luminat în felul acesta de Dumnezeu, el trece acum peste misiunea încredințată, prin aceea că el arată și calea pentru a scăpa de judecata care va veni, „ca țara să nu piară de foamete” (versetele 33-36).

Dumnezeu înaltă: Geneza 41.37-45

Luminat de Dumnezeu, Iosif a depus mărturie înaintea lui Faraon despre judecata amenințătoare și totodată în înțelepciune divină arată calea pe care s-ar putea scăpa de această judecată. „Acum dar să caute Faraon un om înțelept și priceput ... Și să adune toată hrana acestor ani buni care vor veni ... Și hrana va fi ca provizie pentru țară în cei șapte ani de foamete ... , ca țara să nu piară de foame.”

„Și cuvântul a fost bun în ochii lui Faraon și în ochii tuturor robilor săi” (versetul 37). Tot așa odinioară „bărbații din Ninive”, împreună cu împăratul lor, „au crezut pe Dumnezeu” și pe mesagerul Lui, pe care El l-a trimis la ei cu vestea venirii apropiate a unei judecăți. „Și ei s-au pocăit la predica lui Iona” (Iona 3.4 și versetele următoare; Matei 12.41). Și când „împărăteasa din Seba” a auzit „de renumele lui Solomon legat de Numele *Domnului*”, nu a zăbovit; „a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon” (1 Împărați 10.1; Matei 12.42). Ce se va întâmpla însă cu aceia care disprețuiesc „Cuvântul bun al lui Dumnezeu”, care se propovăduiește astăzi! (compară cu Evrei 2.1-3; 6.4-8). Căci „unul mai mare decât Iona”, „unul mai mare decât Solomon” este aici – și mai mare chiar decât Iosif. –

Două lucruri a sfătuit Iosif pe Faraon; el trebuia să se îngrijească de viitor și pentru aceasta „să caute un om înțelept și priceput și să-l pună peste țara Egiptului”. Și astfel „bunavoința împăratului este pentru un slujitor înțelept”; „pentru că din închisoare a ieșit el ca să împărătească și s-a născut sărac în împărăția lui” (Proverbe 14.35; Ecclesiastul 4.13,14). Dumnezeu a dat, așa cum spune Ștefan, lui Iosif „har și înțelepciune înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, și l-a făcut conducător peste Egipt și peste toată casa lui” (Faptele Apostolilor 7.10). Ceasului minunat al eliberării lui i-a urmat înălțarea lui mult mai minunată.

„Și Faraon a zis robilor săi: ,Vom găsi noi un om asemenea acestuia, în care este Duhul lui Dumnezeu?’ Și Faraon a zis lui Iosif: ,Pentru că Dumnezeu ți-a arătat ție toate acestea, nimeni nu este priceput și înțelept ca tine’” (versetele 38 și 39). Cu siguranță, Iosif nu s-a gândit la aceasta, că *el* trebuia să fie

„omul priceput și înțelept”! El a ocupat de bună voie și supus lui Dumnezeu locul de jos, care i l-au dat. Acum răsună: „Prietene, mută-te mai sus!” – căci „oricine se înalță pe sine va fi smerit și cine se smerește va fi înălțat” (Luca 14.10,11).

De aceea, cât de copleșitor trebuie să fi fost pentru Iosif, când Faraon continuă acum: „Tu vei fi peste casa mea și după cuvântul tău va fi cârmuit tot poporul meu; eu voi fi mai mare decât tine numai cu tronul meu!” ... „Vezi, te-am pus peste toată țara Egiptului!” (versetele 40 și 41). Ce schimbare! Când Potifar l-a pus peste casa lui, el a rămas totuși sclavul său; când mai-marele închisorii l-a înălțat peste cei închiși, el a rămas mai departe închis în această închisoare; acum el a devenit „tată al lui Faraon”, aceasta înseamnă, un sfătuitor dotat cu toată autoritatea, „domn peste toată casa lui, și stăpânitor peste toată țara Egiptului”. Așa zice Iosif despre sine însuși, și de asemenea și frații lui îl numesc, înainte ca ei să-l recunoască, „stăpânul țării” (Geneza 45.8,9; 42.30,33). Ce autoritate, ce poziție măreață!

„Și Faraon și-a scos inelul din mână, și l-a pus în mâna lui Iosif și l-a îmbrăcat cu haine de in subțire și i-a pus un lanț de aur la gât” (versetul 42). Asemănător citim despre Daniel (Daniel 2.48; 5.29). De inel, haine și sandale, în sens simbolic, are parte și fiul risipitor. Prin acestea el este făcut potrivit casei tatălui; însă aici este vorba de semne ale unei împuterniciri deosebite, care a fost acordată lui Iosif.

Și Mardoheu, care era „al doilea după Ahașveroș”, primește această pecete și exercită, ca mai înainte Haman, prin aceasta dreptul împărătesc: „Pentru că un înscris care este scris în numele împăratului și pecetluit cu inelul împăratului nu poate fi desființat” (Eстера 3.10,12; 8.2,8-10; 10.3). Acest Mardoheu a primit – ca și Daniel – de asemenea o autoritate împărătească (Eстера 8.15), dar aici la Iosif sunt „haine de in subțire (=bisus)” – nu de purpură, ci de inul cel mai alb, cel mai fin – care acorda purtătorului lor după obiceiul egiptean și rangul preoțesc. „Lanțul de aur” îi acorda autoritatea judecătorească cea mai înaltă: el este împărat, preot și judecător!

Ce trebuie să fi fost toate acestea pentru Iosif! Odinioară s-a zis: „Vei domni tu în adevăr peste noi? Sau vei stăpâni tu în adevăr peste noi?” – acum însă puterea împărătească era pusă în mâna lui; odinioară „frații lui l-au dezbrăcat de haina lui, de haina lungă cu mâneci” – acum el este îmbrăcat cu o haină care îl așeza în rândul celor mai aleși ai Egiptului; odinioară l-au pus în lanțuri – acum îl împodobește lanțul de aur! Ziua umilirii trecuse: „L-a pus domn peste casa lui și cârmuitor peste toate avuțiile lui: ca să lege după plac pe căpeteniile lui și să-i învețe pe bătrânii lui înțelepciunea” (Psalm 105.21,22). Drumul lui ducea de la groapă la tron, pe locul la dreapta celui mai puternic domnitor egiptean.

„Și a făcut să fie purtat în carul al doilea pe care-l avea; și strigau înaintea lui: „Închinați-vă!” Și l-a pus peste toată țara Egiptului. Și Faraon a zis lui Iosif: „Eu sunt Faraon: fără tine nimeni nu-și va ridica mâna sau piciorul în toată țara Egiptului!” (versetele 43 și 44). Nu se pune înaintea sufletelor noastre un alt tablou mai măreț, cel al adevăratului Iosif, al Hristosului „încununat acum cu glorie și onoare”? Lui Îi aparține deja acum „toată autoritatea”, și odată, chiar dacă noi acum nu vedem încă, „toate vor fi supuse picioarelor Lui”. Și drumul Lui a dus de la iesle, cruce și mormânt la tron, din coborârea cea mai adâncă în sus „la dreapta tronului Maiestății în locurile cerești” (Evrei 2.7-9; 8.1). Și El va fi atunci Împărat, Preot și Judecător; și înaintea Lui se va striga atunci „Închinați-vă!”. „Toate marginile pământului își vor aminti și se vor întoarce la Domnul și toate familiile națiunilor se vor închina înaintea Lui” (Psalm 22.27). Ferice de aceia care se pleacă deja astăzi înaintea Lui și se „prostern” înaintea Lui!

Dumnezeu face să uiți: Geneza 41.45-52

Ce imagine, să vezi pe Iosif pe tronul lui Faraon! Cu adevărat „Domnul face sărac și bogat, și coboară și înalță. El ridică din pulbere pe cel sărac, înalță din gunoi pe cel nevoiaș, ca să-l facă să șadă cu căpeteniile și să moștenească tronul gloriei” (1 Samuel 2.7,8). – Însă cu aceasta nu este totul; în afară de tron – de inel, de hainele de in subțire și lanțul de aur – Iosif primește alte trei lucruri: un nume nou, o soție și doi fii.

„Și Faraon a pus lui Iosif numele Țafnat-Paneah” (versetul 45). Deja lui Avram *Domnul* i-a zis: „Voi face numele tău mare și vei fi o binecuvântare!” și lui David, atunci când a preluat domnia: „Ți-am făcut un nume, asemenea numelui celor mari care sunt pe pământ” (Geneza 12.2; 1 Cronici 17.8). Și acest nume, pe care l-a primit Iosif, era un nume „mare”, pe care nu Faraon i l-a dat, ci „gura Domnului l-a hotărât”! (Isaia 62.2). Căci acest nume înseamnă, dacă dăm crezare comentatorilor vechi din timpurile post-apostolice, „susținător al vieții” sau „salvator al lumii”; el exprimă ceea ce va fi Iosif de acum înainte pentru Egipt și pentru lumea întreagă, și în mod deosebit pentru frații săi, pentru casa tatălui său.

Cum trec iarăși gândurile noastre cu privire la acest nume de la model la Chipul măreț al Celui prezentat prin acest model! „Îi vei pune Numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale” (Matei 1.21). Ca Mântuitor al poporului Său, da, ca „Salvator al lumii” (compară cu Ioan 4.42), El S-a coborât pe pământ, și acum „în nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4.12). Ce Nume prețios!

„Nume Isus!” Cin’ pătrunde
Adâncimea, slava Ta!
Cine haru-Ți și iubirea
Să vestească va putea?
Nepătrunsă e oricui
Plinătatea Numelui!

Iubite cititor! Ai găsit tu în acest Nume salvare și mântuire veșnică? Vai, dacă tu nu urmezi chemarea Tatălui, atunci odată ca veșnic judecat vei fi constrâns să aduci acestui Nume onoarea pe care I-o datorezi. Căci deoarece El S-a coborât așa de jos până în moarte, da, până în moarte pe cruce, „de aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ și orice limbă să mărturisească spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.9-11). Ce omagiu va fi acesta! Atunci se va spune: „Doamne, *Dumnezeul* nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!” (Psalm 8.1,9). „Pentru că, de la răsăritul soarelui chiar până la apusul lui, Numele Meu va fi mare printre națiuni și în orice loc se va aduce tămâie Numelui Meu” (Maleahi 1.11), Da, „Numele Lui va fi pentru totdeauna; Numele Lui va dăinui înaintea soarelui: și se va binecuvânta în el; toate națiunile Îl vor numi fericit” (Psalm 72.17).

Astfel Iosif este, am văzut deja, cum a fost mai înainte un model al morții lui Hristos și al învierii Sale, și un model al înălțării Sale minunate – chiar dacă astăzi este încă de viitor. Pe când El „era de aproape treizeci de ani” a început slujba Sa într-adevăr în smerenie; Iosif la aceeași vârstă a fost onorat deja „să stea înaintea lui Faraon” (cu privire la această expresie compară cu 1 Samuel 16.21; 1 Împărați 12.6,8; Proverbe 22.29; Daniel 1.19). Slujba lui publică a fost făcută în glorie; și el nu întârzie să înceapă imediat s-o facă (Geneza 41.46; Luca 3.23).

„Și pământul a rodit din plin în cei șapte ani de belșug ... Și Iosif a îngrămădit grâu ca nisipul mării, foarte mult, încât au încetat să-l numere, pentru că era fără număr” (Geneza 41.47-49). Acesta era „belșugul mare”, despre care Dumnezeu a vorbit prin vis (versetul 29). Isaac a trăit odinioară ceva asemănător, când a semănat în Gherar și „a câștigat însutit”; și mai târziu în pustiu Dumnezeu a făcut poporul Său care murmura să se rușineze, când El a făcut să plouă „carne peste ei ca pulberea, și păsări înaripate ca nisipul mării” (Geneza 26.12; Psalm 78.27). Aceste evenimente singulare vor fi însă puse cândva în umbră de binecuvântările minunate ale domniei de o mie de ani a lui Hristos, despre care acești „șapte ani de belșug” sunt un model potrivit. „Va fi belșug de grâne pe pământ”, se spune cu privire la aceasta, și chiar „pe vârful munților; rodul lui se va legăna ca Libanul.” „Tu ai cercetat pământul, l-ai adăpat și-l îmbogățești din belșug: râul lui Dumnezeu este plin de apă” (Psalm 72.16; 65.9). Atunci țara va fi binecuvântată de Domnul într-un fel care depășește noțiunile din zilele noastre, „peste măsură de mult” – „cu ce este mai scump cerurilor, cu roua și cu adâncimile care se odihnesc jos și cu roadele cele mai scumpe ale soarelui și cu lucrurile cele mai prețioase date de fiecare lună și cu capetele munților străvechi și cu lucrurile cele mai scumpe ale dealurilor eterne și cu lucrurile cele mai scumpe ale pământului și ale plinătății lui. Și bunăvoința Celui care locuia în rug să vină peste capul lui Iosif, peste creștetul capului celui care a fost despărțit dintre frații săi” (Deuteronom 33.13-16).

Și așa cum atunci în gloria acestei Împărății va sta de partea Fiului Omului o mireasă luată dintre națiuni, tot așa și Iosif numește aici o femeie dintre păgâni ca fiind a sa. Sefora, fiica preotului din Madian, pe care acesta i-a dat-o lui Moise alungat din Egipt, reprezintă Biserica în timpul lepădării lui Hristos, „Asnat, fiica lui Poti-Fera, preotul din On”, reprezintă Biserica în timpul gloriei Sale; căci mireasa Sa, care Îi este dată acum dintre națiuni, va avea parte împreună cu El și de gloria Lui, nu numai de ocara Lui. Mereu ne vine în amintire, în ceea ce îl privește pe Iosif însuși, schimbarea totală a situației lui. El primește onoarea cea mai înaltă, și el primește o soție, și totuși „înainte de a veni anul de foamete”, această soție îi „naște doi fii” (versetul 50). Numele, pe care el l-a pus lor, ne lasă să recunoaștem sentimentele lui cele mai lăuntrice referitoare la aceste binecuvântări. Manase înseamnă: „cel care face să uiți”; „pentru că Dumnezeu m-a făcut să uit tot necazul meu și toată casa tatălui meu” (versetul 51). Vrăjmășia, de care el a avut parte acolo, osteneala, care stătea înapoia lui – el a putut să le „uite”, „să-și aducă aminte de ele ca de niște ape care s-au scurs” (Iov 11.16). „A uita”, ce cuvânt minunat! – Tot așa este și Hristos, „Omul durerii și obișnuit cu suferința”, „a fost scos din asuprire și judecată” și acum a intrat „în bucuria care Îi era pusă înainte” (Isaia 53.8; Evrei 12.2).

„Și a pus celui de-al doilea numele Efraim” – aceasta înseamnă „dublă rodire” – „pentru că Dumnezeu m-a făcut roditor în țara întristării mele” (versetul 52). Iosif „a semănat cu lacrimi”, acum el putea „să culeagă cu cântec de bucurie”; suferința tinereții lui trecuse, Dumnezeu „a dezlegat sacul lui” și „a schimbat jalea în veselie” (Psalm 126.5; 30.11). Și cum stau lucrurile cu adevăratul „Fiu al unui pom roditor plantat lângă izvor”? Și în cazul lui „munca sufletului Lui” a adus rod, rod înmiit, și El aduce încă rod. El a mers înaintea noastră din „țara suferinței”; acolo în glorie însă El poate „vedea rodul și se bucură” (Isaia 53.11).

„Mergeți la Iosif!”: Geneza 41.53-57

„Și cei șapte ani de belșug care au fost în țara Egiptului au trecut. Și cei șapte ani de foamete au început să vină, după cum spusese Iosif” (versetele 53 și 54). Pe pământ nimic nu are statornicie, totul este supus schimbării permanente. Dar ce schimbare, ce întorsătură era aceasta! Așa cum în visul lui Faraon cele șapte spice goale „au înghițit” spicele pline și frumoase, cum cele șapte vaci urâte „au înghițit”

vacile grase și frumoase, și „nu se putea cunoaște că intraseră în pânțele lor”, așa a izbucnit acum „foametea foarte grea” peste țara nefericită, după cum spusese Iosif: „tot belșugul va fi uitat în țara Egiptului ... Și belșugul nu va mai fi cunoscut în țară, din cauza foametei aceleia, pentru că va fi foarte grea” (Geneza 41.30,31).

Este o altă „uitare”, care este pusă aici înaintea sufletului nostru, reversul tabloului minunat pe care l-am avut în paragraful nostru anterior înaintea ochilor. În timp ce Iosif, înălțat prin mâna lui Dumnezeu, a putut să uite „tot necazul său” și „țara suferinței lui”, aceeași mână se pune asupra țării printr-o judecată aspră și grea, că „tot belșugul” dispăre din amintire, ca și cum niciodată nu l-ar fi savurat, niciodată nu l-ar fi cunoscut. – Aplicarea serioasă din aceasta la cei care se referă este așa de clară, că nu este necesar să se scoată mai clar în evidență.

Căci acești „șapte ani de foamete” – o măsură divină deplină – sunt o dovadă clară a ceea ce înseamnă „este îngrozitor să cazi în mâinile Dumnezeului cel viu” (Evrei 10.31). Această foamete era „mare” și „foarte grea”; ea „mistuia țara”, un an venea după altul în care nu era „nici arătură, nici seceriș”; da, „și în toată țara nu era pâine ... și țara Egiptului și țara Canaanului erau istovite de foamete” (Geneza 41.30,31,56,57; 45.6; 47.13). Despre această judecată divină mare citim și în psalmul deseori citat: „Și a chemat foamete peste țară; a frânt tot toiagul pâinii” (Psalm 105.16). Vai de pământ, dacă nu este salvare din această stare! Nu era nici o ieșire dintr-o astfel de judecată îngrozitoare? Ba, da! Noi auzim – într-o aparentă, ciudată contradicție cu cele spuse -: „Dar în toată țara Egiptului era pâine” (versetul 54). Pâine din belșug era acolo, dar ea se putea primi numai de la Iosif. Depindea numai de faptul, dacă se făcea uz de această ieșire din situație – de ajutorul lui Iosif.

Ce bine este că aceasta a avut loc! „Și toată țara Egiptului a început să flămânzească; și poporul a strigat către Faraon pentru pâine. Și Faraon a zis tuturor egiptenilor: „Mergeți la Iosif! Faceți ce vă va spune el!” (versetul 55). Vai! el nu a trebuit să răspundă așa cum a răspuns Ioram, când femeia a strigat la el după ajutor: „Dacă Domnul nu te salvează, cum să te salvez eu?”, sau să-și rupă hainele ca acest împărat (2 Împărați 6.25 și versetele următoare). Și ei, egiptenii, nu trebuiau „să se întoarcă cu vasele goale” ca în timpul când „strigătul Ierusalimului s-a înălțat” (Ieremia 14.1 și versetele următoare). Nu, aici nu se spunea, ca în această ocazie: „Pruncii cer pâine, nimeni nu le-o frânge” (Plângerile lui Ieremia 4.4) – aici era Iosif, și cui îi era foame, trebuia numai să se adreseze lui.

Iar nu ne vine greu să înțelegem aplicația practică a acestor lucruri; întrebarea este numai, dacă noi am făcut aceasta personal pentru noi, sau o facem. „Mergeți la Iosif” se spune și acolo unde foamea spirituală face sufletul să strige după pâine. Căci El, Domnul – adevăratul Iosif, așa cum l-am numit mereu pe parcursul studiului nostru – este prezent, „Cel care are cheia lui David, care deschide și nimeni nu va închide, și care închide și nimeni nu va deschide”; El este Acela în care „sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței” (Apocalipsa 3.7; Coloseni 2.3). „Întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El” și prin El „să împăce cu Sine” pe toți cei care își iau refugiul la „sângele crucii Lui” (Coloseni 1.19 și versetele următoare). Ai făcut tu deja aceasta, iubite cititor? Ai ascultat tu de strigarea: „Mergeți la El!” – Strigătul Lui mișcător: „Veniți la Mine!”, pe care El îl adresează tuturor celor trudiți și împovărați? „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, și cei care n-aveți bani, veniți, cumpărați și mâncați. Da, veniți, cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce cheltuiți bani pentru ceea ce nu este pâine, și munca voastră pentru ceea ce nu satură? Ascultați-Mă cu atenție și mâncați ce este bun; și să vi se desfăteze sufletul în belșug. Plecați-vă urechea și veniți la Mine; ascultați, și sufletul vostru va trăi” (Isaia 55.1-3).-

Nu ne-a lovit și pe noi astăzi o „foamete” – în alt sens? Nu trăim și noi într-un timp de cernere și de judecată, când ar trebui să se creadă că nevoi speciale iau naștere și în inimile celor care sunt ai Săi? Greu s-a pus mâna lui Dumnezeu în mod deosebit asupra tinerilor; însă marea întrebare este, dacă prin aceasta inimile sunt atrase mai aproape de El sau dacă mai degrabă nu se îndepărtează tot mai mult de El. În timpul actual de nevoie, strigătul „Mergeți la Iosif! Faceți ce vă va spune el!” primește un sunet deosebit, grav, dacă îl aplicăm la noi, credincioșii, și la situația în care ne aflăm. Dar ce nivel scăzut al vieții de credință personală devine adesea vizibil! Ce bine ar fi dacă totdeauna ne-am concentra la izvoarele de ajutor bogate, care ne-au fost deschise în adevăratul Iosif! Cu siguranță El nu va face de rușine pe cel care vine la El. –

„Și foametea era peste toată fața pământului. Și Iosif a deschis toate grânarele și a vândut egiptenilor; și foametea era mare în țara Egiptului” (versetul 56). Și aici, niciunul care a ascultat de porunca „Mergeți la Iosif!” nu a fost făcut de rușine. Căci acesta „a deschis toate grânarele”, a făcut parte tuturor din comoara bogată, care nu seacă, pe toată perioada foametei. Nu a fost niciunul care să fi plecat gol; căci „Iosif era guvernator peste țară; el vindea la tot poporul țării” (Geneza 42.6).

„Și din toate țările veneau în Egipt la Iosif ca să cumpere grâu, pentru că foametea era mare peste tot pământul” (versetul 57). Ce convoi uriaș de oameni înfometați și nevoiași din toate țările! Același, care a stat în groapă și în închisoare, care a trebuit să treacă asupra lui o înjosire fără asemănare, - același este acum punctul central al lumii întregi, o imagine fidelă a Aceluia despre care psalmistul spune: „El va domni de la o mare la altă mare și de la râu până la marginile pământului ... toți împărații se vor pleca înaintea Lui, toate națiunile Îi vor sluji. Pentru că El va scăpa pe săracul care strigă și pe întristatul care n-are ajutor. Va avea milă de cel lipsit și de cel sărac și va salva sufletele săracilor” (Psalm 72.8,11-13).

Deja atunci când El, aflat încă în smerenie, a intrat în Ierusalim, ca „Împărat șezând pe mânzul unei măgărițe”, citim despre El: „iată, lumea a plecat după El” (Ioan 12.15,19). Astăzi însă – și în viitor, când El va reveni în glorie – este valabil cuvântul referitor la El: „Nu este nici o diferență ... același Domn al tuturor este bogat față de toți care-l cheamă” (Romani 10.12). Da, El „va sătura cu pâine pe săracii Săi”, oricând ar fi și oricând „se va merge la El” (Psalm 132.15).

Ce Domn! Cu adevărat aici se găsesc binecuvântări care depășesc tot ce poate omul gândi, tot ce a existat vreodată, ajung „până la marginea dealurilor eterne”. Dar niciodată să nu uităm la cine se găsesc ele: „Ele vor fi pe capul lui Iosif și pe creștetul capului celui care a fost despărțit de frații săi” (Geneza 49.26).